

FASORI HARANGSZÓ

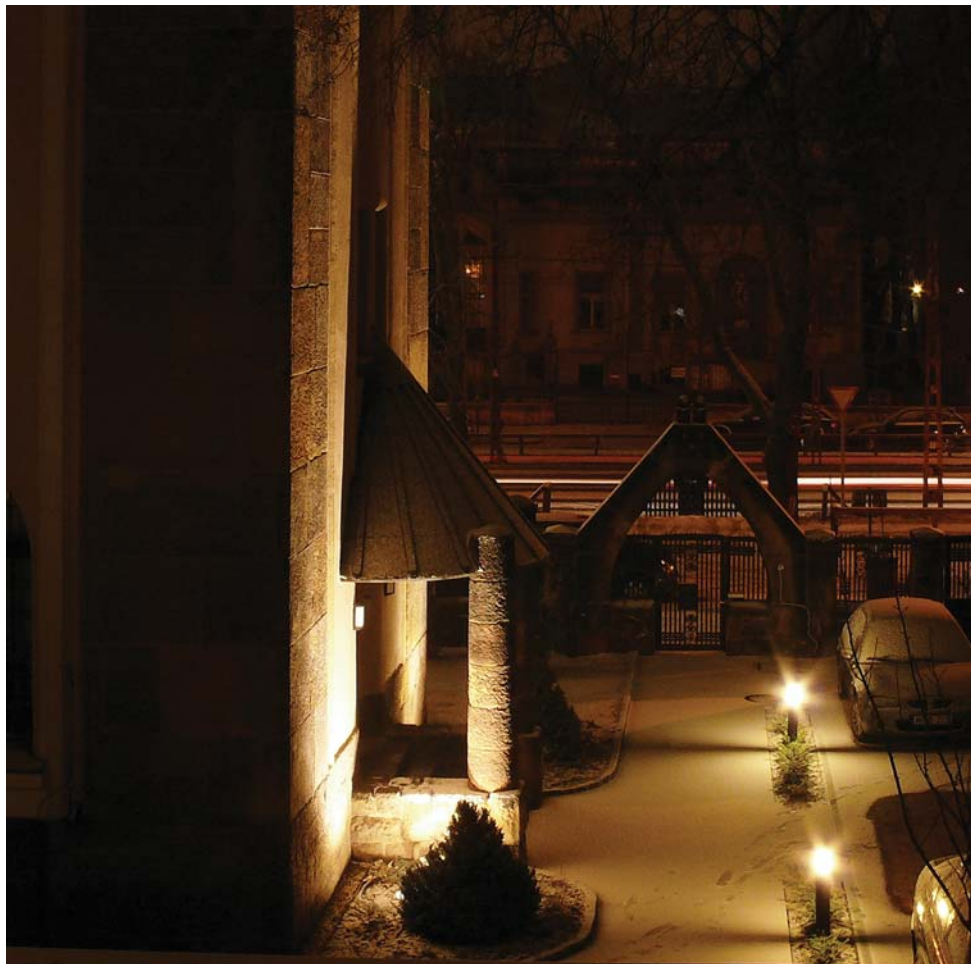
www.fasor.hu

Újfolyam

58. szám

A Budapest-Fásori Református Egyházközség hírmondója

2014. december

*„Addig járjatok a világosságban, amíg nálatok van,
hogy a sötétség hatalmába ne kerítsen titeket.”*

(Jn 12,35)

Fotó: Somogyi Péter

AZ IGAZI KARÁCSONY

Kedves Olvasó!

Milyen lenne az ideális, elképzeléseinknek megfelelő ünnep? Talán általában az emberek ilyen válaszokat adnának: *Legyen hó karácsonykor! Kapjak sok ajándékot! Mindennel sikerüljön időben elkészülnöm! Finomakat együnk! Feltétlenül legyen hal, halászlé, töltött káposzta, bejgli! Legyen együtt a család! Szeressük egymást, és békességben teljenek el az ünnepek! Ünnepi fényben és díszben ragyogjon a lakás! Ki tudja kapcsolódni, el tudjunk utazni, vagy odaérjünk a templomba! Találjam ki, hogy akit szeretek, milyen ajándéokra vágyik, és örömet okozzak vele! Minél több mindent tudjunk vásárolni! Kapjak szép karácsonyfát, aminek illata töltse be a házat! Sikerüljön mindenkit meglátogatni, ahova szeretnénk elmenni! Jöjjenek el a gyermekek, unokák hozzám! Lássam az örömet az arcukon! Ne legyünk betegek az ünnepek alatt! Tudjunk pihenni a hétköznapi hajtás után! Jó műsorok legyenek a tévében, új filmeket vetítsenek!*

Mitől igazi a karácsony nekünk, keresztyéneknek? Ha mi válaszolnánk, akkor biztosan sorolnánk, hogy *Eljussunk az istentiszteletre, és tudjunk elcsendesedni...!* Azonban ugyanígy fontos számunkra, hogy *Milyen háziasszony vagy házigazda voltam, megvettem-e minden ajándékot? Örömet szereztem-e mindenkinek, milyenek a külső, belső körülmények? Még mennyi mindent sorolnánk, ami az igazi karácsony elmaradhatatlan része? Mit nem szeretnénk kihagyni semmiképpen idén sem?*

Most pedig utazzunk egyet! Gondolatban Betlehembe repüljünk! Volt ott egyáltalán valakinek igazi karácsonya? Az a csodálatos, hogy a karácsonyi történet legtöbb szereplőjének az volt. Pedig nekik mennyi mindenük

nem volt azokból a kellékekből, amik a mi „igazi karácsonyunk” kellékei! Betlehemben nincs hó, hiszen még télen is lehet fürödni a Holt-tengerben. Nem voltak olyan díszek, ételkülönlegességek, mega-bevásárlóközpontjaik, szórakozóhelyeik, tévéműsorok, kényelmes lakásuk, nagyszámú vendégseregük, melyek számunkra nélkülözhetetlenek az ünnepben. Nem csillogott, ragyogott, illatozott minden. Mégis az Őkarácsonyuk annyira igazi volt, hogy túlcsoordult a szívük. Mindegyik szereplő így fogalmazza meg hatalmas élményét, mikor átéli az első karácsonyt: *„Magasztalja lelkem az Urat, és az én lelkem ujjong Isten, az én Megtartóm előtt!”* (Lk 1,47).

Nekik az ünnep minden pillanata áldott, gazdag, építő, felemelő volt. Mi jó, ha pár pillanatig tapasztalunk ilyet! *Nekik attól kezdve minden nap karácsony lett.* Mi pedig bármennyire megteszünk mindent, az összes tartozékot felállítjuk, sokszor üresnek érezzük magunkat. Ünnepek után fáradtabbnak, mint korábban. *Nem cserélnék az életkörülményeikkel, a jászollal, a szegénységgel, a hosszú úttal, mégis ragyogott a szívük, lelkük.* Nekünk mennyi mindenünk megvan: lakásunk, élelmünk, pihenésünk, kikapcsolódásunk, ünnepünk, és mégis fásult, örömtelen, kiégett a szívünk?

Kinek is volt, kinek is van ma igazi karácsonya? Lehet, hogy a mi kellékeink, elképzeléseink az igazi karácsonyról csak pótlékok, másolatok? Világi kedv- és örömsínálók,

„Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nékünk. Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme!” (Ézs 9,5)

amelyek csak ingatag vagy időszakos boldogságot tudnak adni? Ragaszkodunk hozzájuk, mert így szoktuk meg, így nőttünk fel, mert ennél jobbat, többet nem ismerünk? Vajon ha a szívünk mélyére nézünk, akkor nem érezzük, hogy a világ ünnepe, vagy ahogy magunktól tervezzük az ünnepet, nem az igazi? Vajon mi hiányzik akkor? Mitől lett mély, felüdítő, áldott ünnepe egy szegény házaspárnak, egy csapat pásztornak, aki a szabad ég alatt éjszakázott, és a bölcseknek, akik több ezer kilométert utaztak, vagy a magányos, 100 év feletti Annának és Simeonnak? *Mennyi mindenük nem volt nekik, és volt igazi karácsonyuk! Mennyi mindenük megvan nekünk, és valójában mégis szegények vagyunk.*

Az igazi karácsony nem a körülmények, a meglepetések, az ajándékok, az emberek, az élmények, a hangulat, hanem egyetlen név és személy: JÉZUS KRISZTUS. Nem volt az első karácsony átélőinek jó körülménye, de volt *Jézusa*. Nem volt még lakása sem, de volt *Megváltója*. Nem vette őket körül családi kör, de volt *Krisztusuk*. Nem volt gazdagságuk, kényelmük, de volt *Szabadítójuk*. Az életük veszélyben volt, mert Heródes életre-halálra kereste őket, azonban kezükben tarthatták *Jézus Krisztust*. Többségük nem tudott volna ajándékot venni, de mennyei kincset kapott a *Felkent Isten Fiában*. A karácsonyunk azon múlik, hogy Jézus Krisztus csak egy név, egy történelmi személy, „Jézuska” számunkra, vagy a legnagyobb név, a legteljesebb ajándék. Ha Ő közénk jön, ha Ő van a középben, ha Rá figyelünk, akkor valódi ünnep lesz. Ha csodáljuk benne Isten szeretetét, és áldjuk az Úr kegyelmét, amit Benne megmutatott, akkor feltöltekezik a szívünk. Ha meglátjuk Benne a megígért megváltást, ha Jézust magasztaljuk, áldjuk, Előtte hódolunk, akkor mennyei ünnepünk lesz. Ha Krisztust igazán felfedezzük és ünnepeljük, akkor eltörpülnek a földi körülményeink, magányunk, hiányaink, mert akko-

ra ajándékot kapunk. Aztán Jézus Krisztusban ráadásul a szükséges földi dolgok is megadhatnak nekünk. Jézus Krisztus a karácsony. Ő a legnagyobb ajándék. Jézus a világ világossága. Krisztus a legteljesebb táplálék, az élő kenyér számunkra. Benne igazi társat kapunk.

Hogy lehetne valódi, teljes ünnepünk a lényeg nélkül? Annyira igazi a karácsonyunk, amennyire beengedtük Jézus Krisztust a szívünkbe, időtöltéseinkbe, amennyire valószínűleg találkoztunk Vele! Minden más, ami a világban van, csak silány másolat. Töltse Ő be családi életünket, karácsonyunkat, napjainkat, szívünket! Töltsünk minél több időt a Megtartó Úrral! Szemléljük Őt, csodálkozzunk Rá, fedezzük fel még jobban, akarjunk csak Vele lenni! Ő is erre vágyik a legjobban! Azért élünk még mindig, azért van idén is karácsonyunk, mert Jézus Krisztus velünk akar lenni, találkozni akar velünk, és ünneppé akarja tenni a napjainkat Önmaga által. Ha minden más elmarad is, de Jézus Krisztus ott van, betölt bennünket, szemlélhetjük, magasztaljuk Őt, akkor igazi ünnepünk van.

Somogyiné Ficsor Krisztina

KARÁCSONYI SÜTEMÉNY

Hozzávalók és elkészítés:

Végy 1 kg meleg szeretetet, szítáld át a türelem szitáján, nehogy pletykamag kerüljön bele. Adj hozzá egy liter bátorságot, 3 dl szorgalmat és 1 dl jószágot. Gyúrd össze 1 tojásnyi kedvességgel, és takard be tiszta jókedvvel. Ha megkelt, süsd meg a kitarítás tüzeinél. Szórd meg vidám mosolylyal, és tegyél rá pár csepp megfontolást. Aztán vágd fel sok-sok darabra, hogy mindenkinék jusson belőle, aki szeretetre éhes!

HA A LÉLEK TANÚSKODIK

Beiktatták Pataki András Dávidot fasori lelkésznek

Budapest egyik különleges, Istentől megáldott helye a fasori református templom. A környék társasházaiból csodálkozva szemléljük az ott lakók, milyen sokan sietnek vasárnaponként háromnegyed tíz és tíz óra között a templomba, idősek, felnőttek vegyesen, sokan karon ülő kisbabával, fiatalok, tízen-, huszonévesek. Arcukon öröm. A most 101 éves templom nemcsak a karácsonyi és húsvéti istentiszteleteken telik meg. Úgy jönnek ide a hívek, hogy itt Isten beszédét hallják. Számukra nincs hétköznapi és vasárnapi élet, a kettő egy és ugyanaz, a hétköznapiakat is az Úrra figyelve igyekeznek élni. Otthonaikban a Biblia nem porosodik egy elfeledett polcon, naponta olvassák. Sokuk ezzel kezdi a reggelt. Mit mond az Ige? Itt, a Fasorban életünk legnagyobb kérdése, hogy van-e üdvösségünk vagy nincs, nem marad rejtve. Több mint 100 éve világosan hangzik az evangélium és sorra nyílnak meg a szívek.

A fasori református gyülekezet életében nagy változás ment végbe, mégis azt lehet mondani: a legfontosabb nem változik. Csaknem 20 év Istentől gazdagon megáldott szolgálat után Végh Tamás lelkipásztor nyugdíjba vonult, utódja Pataki András Dávid lett,

Pataki András Dávid lelkipásztor 2005-ben szerzett diplomát a Károli Gáspár Református Egyetem teológiakarán, jelenleg doktorandusz, oktat az Újszövetségi Tanulmányok szakán. Az ELTE történelem—francia szakát is elvégezte, történész diplomával rendelkezik. Tíz éve házasodott, felesége, Pataki Dorottya Margit spanyol—portugál szakos tanár; négy gyermekük van: Sára, Sámuel, Jonatán és Áron.

aki hatodéves teológushallgatóként 10 éve kezdte itt szolgálatát. Most az Úr megerősítette ezen a helyen. Beiktatására október 4-én került sor, szolgálatára az egyházmegyét, a kerületet és a „bölcst” jelentő Pasaréti Református Egyházközséget képviselő lelkipásztorok és lelkésztársak, s a fasoriak, Végh Tamás, az előd, valamint Somogyi Péter és Somogyiné Ficsor Krisztina lelkésztársak, s Devich Márton főgondnok kért áldást. Az igehirdetést dr. Szabó István püspök tartotta, jelen volt Simonfi Sándor esperes, Cseri Kálmán nyugalmazott lelkész, valamint Balta Péter professzor, a Károli Gáspár Református Egyetem rektora is.

Az evangélium ereje

Szombat, 10 óra, borús, esős őszi délelőtt, de a templom ezen a napon is csaknem megtelt. A gyülekezet tagjai Isten szavát akarták hallani. Mit mond Pataki András Dávidnak és mit számukra? Az Ige Lukács evangéliuma 3. részének 1—22. verse alapján hangzott. Az intés rögtön az elején elhangzott: a lelkipásztor legyen bátor, és ne akarjon mást, csak az evangéliumot, az „üdvösség beszédét” hirdetni, mert feladata mindenkor Istenre, Jézusra mutatni. *„És a gyülekezet se akarjon mást hallani!”* — mondta dr. Szabó István püspök. Jézus kora pontosan olyan volt, mint ma — vont párhuzamot múlt és jelen között. Ahogyan akkor, ma is vannak hatalmaskodók, akiknek azt kell mondani, ne hatalmaskodjatok, a képmutatóknak, hogy ne áltassák magukat, a régmúlton merengőknek pedig azt, térjetelek meg. *„Mert van-e érvényesebb, egyetemesebb, szívünkig hatóbb üzenet ma is, mint az, hogy térjetelek meg?”* — tette fel a

kérdést. Akik erre legyintenek, s azt mondják, régen lehet, hogy így volt, de ma egészen másképp van, azoknak azt kell mondani: nincsen másképp. Az evangélium isteni ereje ugyanúgy érinti meg ma is a szíveket, ahogyan több ezer éve. *„Amikor Isten evangéliuma eltalálja az ember szívét, akkor előkerül az a sokszor kimondott, máskor elrejtett nagy ügy, az üdvösségügy, amit általában el szoktunk paszszolni”* — figyelmeztetett a prédikátor. Mindig találunk nála fontosabbat, s azzal nyugtatjuk magunkat, ráérünk még ezzel a kérdéssel foglalkozni. De ha eltalál, nincs tovább, nincs mit rejtegetni, nincs mit odázni tovább. Fel kell tenni a kérdést: *„Mit akarsz, hogy cselekedjem?”*

A püspök arra buzdította lelkésztársát, hogy Isten erejével hirdesse az Igét, hogy senki ne tudjon mást kérdezni, mint azt: *„Mit akarsz, hogy cselekedjem?”* Lukács azt a kérdést is elindítja a szívünkben, hogyan találjuk meg a szabadítást, ki segít meg bennünket? Egy történeti kort fest fel, amelyben megszólal az evangélium. Az örömhír ma is ugyanúgy szól, s itt és ma kell Isten elküldött embereinek hirdetnie. *„Arra buzdítalak 2014-ben a Fasorban, ahogyan elődeid is mindig erre igyekeztetek, ne vezesd a gyülekezetet sehova máshova, csak Krisztushoz!”* — kérte Pataki András Dávidot. A híveket pedig arra intette: *„Ezt kérjétek Tőle, ezt várjátok, ezt*

kérjétek számon tőle, mindig és csak ezt.” Az evangélium ereje azonban nem emberi szóból származik, figyelmeztetett az igehirdető. *„Amíg a Lélek nem tanúskodik, hogy Ő az, tudjuk, a szavunk csak szó, a beszéd csak beszéd, a prédikálás csak bűvészműtárvány. Isten Szentlelkének tanúbizonysága nélkül az emberi beszéd csak emberi beszéd marad, de ha a Lélek tanúskodik, Isten Igéje”* — magyarázta. Arra kérte a lelkésztársakat, a presbitereket és a gyülekezet tagjait is, hogy szüntelenül ezért imádkozzanak. A világ várja a Megváltót. De hol van Krisztus a mi időnkben? *„Beslattyog a tömegben és megkeresztelkedik Ő is szinte észrevétlenül, mint János idejében, vagy prófétaalakban látjuk meg őt?”* — kérdezte. Nem. Ott van, ahol megnyílik az ég, s ha megnyílik, arra a kérdésre, hogy *Mit cselekedjünk?*, az a válasz, hogy mi is megnyitjuk a szívünket Isten beszéde előtt.

Kulcs és pecsét

Prédikációja végén áldást kért Pataki András Dávid szolgálatára, s mint mondta, isteni vezetés hozta őt a Fasorba. A mai alkalom nem pusztán egy egyházi aktus, jó reménységgel lehet a gyülekezet afelől, hogy a Lélek fogja beiktatni. A lelkésztársak által mondott áldó Igék mind ugyanarra mutattak: *„Hirdesd az Igét, állj elő vele alkalmas, alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással.”* (2Tim 4,2). Simonfi Sándor esperes adta át neki a Budapest-Fasori Református Egyházközség kulcsát és pecsétjét. *„Nem azért, hogy Neked kelljen kinyitni, hanem jelképesen, hogy még ha kézbe sem veszed, akkor is küldetésedre emlékeztessen: az Igén keresztül sok ember útját nyisd meg Isten felé Krisztus váltságáldozatán keresztül. A hivatali pecsét pedig emlékeztessen arra, az is a küldetésed, hogy Te magad is pecsét légy. Élj úgy a gyülekezetben, hogy mindent,*

amit csak hirdetsz, az életed hitelesítse” — hangzott az intelem.

A beiktatás egyik megható pillanata volt, amikor édesapja szólt Pataki András Dávidhoz. Arról beszélt, hogy nem könnyű a szószéken állni, mert míg a hétköznapi ember, az egyszerű hívő elbújhat a tömegben, s leplezheti gondjait, a lelkipásztor örökké reflektorfényben van. Ami a szívében, az tükröződik arcán, megmutatkozik prédikációjában. „*Abban bízom, hogy ha az Úr ide állított a Napra, meg fogja adni az erőt, hogy elviseld*” — mondta. Balla Péter professzor, a Károli Gáspár Református Egyetem rektora megköszönte Pataki András Dávidnak a Szentírás iránti szeretetét, s a 112. zsolttár

Igéjével kért áldást rá: „*Teljes szívemmel kereslek Téged, szívembe zártam Igéidet.*” Pataki András Dávid köszönetet mondott lelkészársainak, s örömét fejezte ki, hogy a fasori gyülekezetben folytathatja szolgálátát. A Római levél 8. fejezetét idézte, s mint mondta, „*Istennek az a célja az Ő népével, hogy hasonlóká legyünk az Ő Fia képéhez. Aki találkozik velünk, lelkileg belül Jézus Krisztust lássa, az Ő szavát hallja, Jézus Krisztus életét, halálát, feltámadását ismerje meg. Hogy Őt dicsérjék, aki a mi életünkben jelen van, az Ő győzedelmes élete a mi életünkben is megjelenjen.*”

Cseke Hajnalka
Fotó: Láng Klára

KARÁCSONYI AJÁNDÉKOK

(Egy ápolónő, kozmetikus, intenzív terapeuta tollából)

December van. Karácsonyra készülünk. Jézus Krisztus születésének ünnepére. A történetet mindenki ismeri Jézus születésének körülményeiről, a pásztorokról, a fénylő csillagról és a három napkeleti bölcsről, Heródes féltékenységéről és bosszújáról. A kanonizált leírás nem csak egy karácsonyi történet, hanem üzenet és példázat az embereknek minden időben és történelmi korban. A történetnek nem a fő üzenete az ajándékozás, de nézzük csak meg az ajándékokat, amiket a bölcsek hoztak.

Arany. Erről mindenki tudja, hogy a pénz mindig jó ajándék. Nem gondolom, hogy Józsefék egy „fillér” (drahma) nélkül indultak volna útnak az összeolvasásra. Nekik lett volna pénzük szállásra, csak már hely nem volt. A last minit útra viszont lehet, hogy nem készültek fel. Az Atya viszont gondoskodott a család egyiptomi utazásáról. Ma sem olcsó Egyiptomba utazni, akkor sem lehetett az. Főleg, ha igen gyorsan kellett elmenniük. József

bármennyire is szorgalmas és kiváló ácsmeszter volt, *Isten látta, hogy nem fog tudni visszamenni a műhelyébe, és hogy menekülés közben sem fog tudni dolgozni.* Isten nem anyagi, de előrelátó és gondoskodó.

Tömjén. Csíraölő, fertőtlenítő, sebgyógyító, görcsoldó, feszültségoldó. Ezek a hatások egy szülés körüli helyzetben nem hátrányosak. Svájcban a tömjénkészítményeket gyógyszernek ismerték el. Igen, a mai orvosok is elismerik a tömjénolaj számos gyógyító tulajdonságát, miszerint jótékony hatással van a sebekre, izomhártyákra, segít megtisztítani a tüdőt a váladékoktól, gyógyítja a légúti betegségeket, a hörghurutot. Segíti az emésztést, gátolja a nemi szervek fertőzését, a hólyagbántalmakat. Alkalmazzák még mellgyulladásnál, méhkezelésre, szülés utáni fájdalmak enyhítésére. Mindezt összefoglalva az Atya gondviselése mutatkozik meg ebben az ajándékban is. Hiszen a szülés/születés, testi-lelki megterhelés. Előtte a vajúdás

megint nem kis munka. A jászol nem egy szülészoba volt, tekintve a higiéniai helyzetet (esetlegesen felmerülő gátseb). Isten gondoskodott Máriáról, hogy ne merüljön fel szülés után semmilyen infekció vagy gyermekágyi láz, emlőgyulladás. Így a kised jó egészségben fejlődhetett. Valamint a fertőtlenítő hatású ajándék gondoskodott, hogy a kis Jézus köldökcsonkja is begyógyuljon.

Mirha. A tömjénfafélék családjába tartozik. Arábiában, Ázsiában, a Vörös-tenger partvidékén, Etiópiában őshonos. A tömjén és mirha gyantáját a fa kérgének felmetszésével gyűjtik. Térségünkben méltánytalanul elhanyagolják a mirha egészségre gyakorolt pozitívumait, pedig megannyi gyógyhatással rendelkezik (pl. fertőtlenítő, érosszehúzó, vérzéscsillapító). Illóolaj-összetevői gyulladásgátló, fájdalomcsillapító anyagot tartalmaznak. Szülés után gyakran léphet fel légzőszervi szövödmény. Isten preventíve gondoskodott a tökéletes körülményekről, hogy ez elő se fordulhasson. A mirhaolajos belső öblögetés nőgyógyászati panaszok esetén, szü-

lés után pedig gátöblítésre rendkívül hatásos fertőtlenítőszer. Vigyázat! Ne fogyasszuk szájon át az illóolajokat. Használatuk kizárólag külsőleg vagy inhalálásra ajánlott. A mirha inhalálását várandós kismamáknak nem javasolják, mivel menstruációt serkentő hatással rendelkezik. Szüléskor viszont segíti a méhösszehúzóadásokat. Mellékhatása nincs, ha előírás szerint alkalmazzuk, de elhúzódo használata nem javasolt, mivel allergiás reakciót válthat ki az arra érzékenyeknél, ezért csak frakcionáltan vagy alkalmanként javasolt.

Az illóolajok alkalmazását érdemes szakembertől kérni, vagy bevált recept szerint használni, és biztonságos helyről vásárolni.

Az egész témáról azért írtam, mert a munkámhoz kapcsolódik. Mindennek átgondolása magasztalásra indított az Úr iránt, aki betegségeinket, fájdalmainkat hordozza, aki a Gyógyító, és gondoskodik rólunk a kellő időben. Jó a kezébe tenni az életünket és gondjainkat! Ő tudja, hogy mire van szükségünk!

Peterman Krisztina

KARÁCSONYI, ÚJÉVI ISTENTISZTELETEK

December 21., advent 2. vasárnapja

10 óra Karácsonyi családi istentisztelet.

December 25., szerda, karácsony 1. napja:

8 óra Istentisztelet úrvacsorával.

10 óra Istentisztelet úrvacsorával. Gyermekek megőrzés 3 éves korig. Gyermekek-istentisztelet öt korcsoportban.

17 óra Istentisztelet úrvacsorával.

December 26., csütörtök, karácsony 2. napja:

10 óra Istentisztelet úrvacsorával. Gyermekek megőrzés 3 éves korig. Gyermekek-istentisztelet két korcsoportban.

December 28., vasárnap

10 óra: Istentisztelet. Gyermekek megőrzés 3 éves korig. Gyermekek-istentisztelet korcsoportok szerint.

December 31., szerda

18 óra Óévbúcsúztató istentisztelet.

2015. január 1., csütörtök

10 óra Újévi istentisztelet. Gyermekek megőrzés 3 éves korig, a nagyobbakkal a Szabó Imre-teremben foglalkozunk.

KÖZÖS CSENDESHÉT HOLLANDIÁBAN

Testvérgyülekezetünkél Papendrechtben

Életemnek egy meghatározó, áldott hetét tölthettem szeptemberben a hollandiai Papendrechtben működő testvérgyülekezetünkél. Ez évi meghívásukra 21 gyülekezeti taggal indultunk egy nagyon esős szeptemberi hajnalon Ferihegyről. Mivel ez volt első repülőutam, már a repülés is felejthetetlen élmény volt számomra. Eindhovenben leszállva ragyogott a nap, a repülőtéren gyönyörű szép idő várt minket, és egy nagyon kedves ottani gyülekezeti lelkész. Érezhető volt, hogy ez a hét Istennek tetsző dolog lesz. Busszal mentünk Papendrechtbe, ahol a gyülekezet temploma, a Sionskerk előtt nagy-nagy szeretettel fogadtak a holland testvérek. Szeretettelgességgel készültek, ezen már azt leshettem, hogy mit tudok majd hasznosítani itthoni alkalmainkon. Ismerkedtünk, beszélgettünk, mindenki egyenként bemutatkozott. A holland testvérek kétnyelvű énekeskönyvvel is készültek az alkalmakra, jó volt így, együtt dicsérni a mi Urunkat.

Életkép az alkalmak szünetéből

Délután áhítatra gyűltünk össze, majd hozzáfogtunk Ezékiás király történetének tanulmányozásához. Mindennap volt igei alkalom és kiscsoportos beszélgetés. Saját egyéni és közösségi életünkre vonatkoztatva próbáltuk

feldolgozni a hallottakat. Ezékiás Isten törvénye szerint akart élni, ennek ellenére próba alá került az élete. Minket a Krisztussal való járás alapján vizsgál meg az Úr. Ezékiás a kettészakadt Izrael egészével akart ünnepelni, az egységet kereste határokon kívül is. Ezt tettük mi is ezen a héten.

„Az egész népnek a templomba kell mennie” — ezt a kifejezést használják Hollandiában úrvacsorára készülve. Add oda a kezéd az Úrnak, egészen add át magad neki! Az Úr kinyújtja a kezét népéért, amit a nép húzódozik megfogni, vagy pedig időről időre elengedi. Mi sem vagyunk jobbak Izrael népénél, mi is sokszor elengedjük Isten kezét. Beszélünk arról, hogy miért kerül ostrom alá a hűség, engedelmes élet is. „Mert az ítélet a bűnösöké, a próba a hűségeseké.” Akkor vagyunk boldogok, amikor életünket nem a félelem, hanem az Isten-félelem határozza meg. Mindig gondoljuk meg, miért imádkozunk, mit is kérünk Istentől imáinkban! A valódi hit célja Isten képviselése ezen a földön, erre alkotott bennünket. Minden szabadítás Isten kegyelmi ajándéka.

A hét végén, a morzsaszedegetés során az a kérdés került központi helyre, hogy mit jelent számunkra a két testvérgyülekezet kapcsolata? Néhány elhangzott vélemény és hozzászólás: „Nagyon jól tudtunk beszélgetni hitbéli ügyeinkről.” „Mély benyomást tettek rám az őszinte, mélyről jövő beszélgetések, épülhettünk egymás hite által.” „A mai napi tanulság: Ezékiás Istene ugyanaz, mint Budapest és Papendrecht Istene.” „Hálás vagyok, hogy minden bűnt Isten elé vihetünk, Jézus szeretettel átölel, megtart akkor is, ha eltérő útra indulnánk.” „Bár voltak nyelvi határok, remélem, hogy mindenki érzi, hogy mi min-

denkit szeretünk.” „Kegyelmi ajándéknak élem meg, hogy otthonomba magyar testvéreket fogadhattam.” „A kis csoportban annyira megnyílt mindenki, és hasonlóan gondolkodtunk.” „Jó lenne, ha fiataljaink továbbvinnék ezt a testvéri kapcsolatot, hogy megmaradjon és továbbéljen az utánunk következő generációkban.”

Somogyi Péter köszöntést mond Zilai-Mérges Beáta tolmácsolásával

A hét során az ottani gyülekezeti tagoknál kaptunk szálláshelyet. Esténként pedig más-más család hívott meg minket vacsorára. Mindenhol nagyon kedvesek és érdeklődők voltak. Ezen alkalmakon egy kicsit gondot okozott a nyelvtudás hiánya. Örömmel hallgattuk esténként a Biatorbágyra való visszaemlékezéseiket, és nézegettük az akkori fényképeket.

Hajókiránduláson is részt vehettünk egy természetvédelmi területen, péntek délután pedig néhányan elmentünk Rotterdamba. Szombaton volt vendéglátóink gyülekezeti napja, amikor is egy holland testvér az egész gyülekezetet és minket, magyarokat is meghívott

saját farmjára. Előtte elmehettünk motorcsónakkal megnézni a szélmalomokat. Sokan kerékpárral mentek a farmra, ahol többféle program közül lehetett választani: például nagyon érdekes graffitikepeket készítettek a fiatalok. Traktormal lehetett körbenézni a farmon, majd kaptunk egy közös vacsorát, a tábortúznél pedig szólt a hálaadó ének.

Vasárnap délelőtt a Sionskerkben, délután pedig a város másik, nagyobb templomában hallgathattunk igehirdetést. Az utolsó estén közös vacsorával köszöntünk el egymástól. A holland testvérek feltétel nélküli szeretete, kedvessége nagyon megragadott. Azóta — Istennek hála — én is még jobban törekszem az ilyen szeretetre. Azért könyörgök minden reggel, hogy az Úr Szentlelke ehhez adjon nekem elég erőt.

Köszönöm az én Istenemnek, megszabadító Uramnak, hogy elkészítette ezt az utat számomra! Hisz Ő tudja a legjobban, mikor mire van szükségem lelki épülesemben. Köszönettel tartozom testvéreimnek is: Toronyiné Zsuzsának, hogy ajánlott erre az útra, Lux Ferencnek és feleségének, Évikének, hogy megszervezték az utazást, Beának és Áginak, hogy tolmácsolást köztünk. Köszönöm a gyülekezetemnek, hogy befogadott, köszönöm a családomnak, hogy támogattott. „Bizony, javamra vált a nagy keserűség.” (Ézs 38,17).

Szöveg és kép: Nagyné Holdasi Mária

Vendéglátóink

A fasori csapat

KERÜLŐUTAKON

Látogatóban a Fürjes családnál

Kata és Zoli, Máté, Zsófi, Borka és Katica — ők a Fürjes család. Tavaly a Csipkebokor óvodának minden csoportjába jutott egy-egy gyermekük, Katica születésekor Zoli megjegyezte: most már csak az a kérdés, hogy a Juliannát hogyan töltsék meg... „Az egyetem végén egy dolgot tudtam biztosan, hogy Katát szeretném feleségül venni” — mondta visszaemlékezve Zoli. Ezután egy villámcsapásszerű megtéréselmény következett, ami igazi visszatérés volt gyerekkori elvesztett hitéhez. Katánál a megtérés egy hosszabb folyamat eredménye. A Fasorba 2006 óta járnak. „Ültem a presbitériumban, de valami még mindig hiányzott” — fogalmazott a családfő, aki a vasárnapi alkalmaktól, a szolgálatvállalásokon és a pároskörön át a házi imakörig tartó ívet úgy vázolta fel, hogy az utóbbival érezték azt, hogy „a Fasor teljes jogú tagjaivá” váltak. Persze szolgálat akadt bőven, legyen szó akár jogi tanácsadásról, gyermekmegőrzésről vagy a kisovis csoportról, amit már közösen tudtak vállalni. Ezzel együtt szerényen „Isten különös humorának” érzi, hogy pont őket kértem fel egy beszélgetésre.

– Azért választottalak Titeket, mert a családokról a Fehérvár Áruház régi reklámszlogenje szokott az eszembe jutni: „Ott mindig történik valami”. Kívülről nézve úgy tűnik, hogy minden nehéz, akár hajmeresztő történetet közösen, nagy háttérrel oldotok meg. Úgy tudom, hogy van egy fontos Ige az éleletekben: „Az Úr hadakozik értetek, ti pedig maradjatok vesztég.” (2Móz 14,14). Arról kérdezlek most Titeket, hogyan jelent meg az éleletekben ez az Ige?

Kata: – Bennünket ebben az Igében az ragadott meg, hogy Isten kerülő úton vezet a népét Kánaán felé. Úgy tűnik, hogy jóval

egyszerűbben is el lehetne jutni oda, a nép zúgolódik is miatta, de Isten mégis így látta jónak. Mi is úgy érezzük, hogy sokszor Isten ilyen kerülőutakon vezet bennünket oda, ahova mások jóval egyszerűbben tudnak eljutni. Ilyenkor nem értjük, hogy ez miért történik, de később meg szokott világosodni mindennek az értelme. Nyilvánvalóan ezeken keresztül formál bennünket Isten.

– Tudnátok mondani olyan konkrét történeteket, amelyekben ezeket megtapasztaltátok?

Kata: – A szálak a vajtai csendeshétig (2012) nyúlnak vissza. Nagyon szerettünk volna egy negyedik gyermeket, a baba azonban pont ott ment el. Nagyon szomorúak voltunk, de a héten ott maradtunk, viszonylag jól viseltük a dolgot. Utána viszont fél éven belül még háromszor történt meg ugyanez. Nem értettük, hogy miért van ez, miért kell terhesnek lennem. Isten egyszerűbben is közölhette volna, hogy nekünk nem kell több gyerek. Miközben a gyerekek imádkoztak egy következő gyermekért, nyeltük a könnyeinket. Ezután azonban kiderült, hogy van egy betegségem: inzulinrezisztencia – minden ennek volt a következménye. Viszont az, hogy ezt megtudtuk (és így kellett megtudnunk), sokkal durvább, akár visszafordíthatatlan betegségekől mentett meg. Ekkor egyértelműen éreztem, hogy Isten a tenyerén hordoz bennünket és akármilyen történik, bízhatunk Benne.

Zoli: – Amikor kiderült a betegség, az orvos azt mondta, hogy nem is lehet több gyerekünk. Konkrétan azt mondta: rossz sorba álltunk. Ezután történt egy orvosváltás. El kellett kezdeni a gyógyszeres kezelést. Két hete szedte Kata a gyógyszert, amikor ki-

derült, hogy újból babát várunk. Ő Katica. Azt mondták, hogy a gyógyszer szedése után egy-másfél év múlva esélyes egy újabb gyermek megfogása... Mi azt értettük meg ebből, hogy annál az orvosnál Kata és a baba nem lettek volna biztonságban, ezért is kellett váltani.

Kata: – Katica érkezése családi ellenállásba is ütközött, amit terhesen nem volt könnyű fogadni. De kibírtuk ezt is, a költözést is, sőt azokat a nehéz éjszakákat is, amikor a vizsgálatok alapján azt mondták, hogy lehet, hogy Katica Down-kóros.

Zoli: – Amikor látsz más Down-kóros gyerekeket, nyilván tisztelet ébred benned a család iránt, de az ember elgondolkozik, hogy ő maga bevállalná-e ezt az életet. Kérdés volt az is, hogy a három nagyobb gyerekkel megtehetjük-e ezt.

Minden variációt végigjártszottunk, mikor döntöttünk, hogy vállaljuk. A későbbi vizsgálatok azonban kimutatták, hogy emberi számítások szerint mégsem valószínű ez a betegség.

– Amikor ezeket átéltétek, milyen érzések mentek át Rajtatok? Harag Istennel vagy magatokkal szemben? Értetlenség, kételyek?

Kata: – Jelentkeztem szakvizsgára is, amikor még nem tudtam, hogy babát várunk. Sokat támadtak emiatt is, hogy túl sokat vállalok, elhanyagolom a többieket, felelőtlen vagyok. Előtte sokáig halogattam ezt a jelentkezést, valamiért pont ekkor történt ez is. Minden afelé vezetett minket, hogy ezek nem lehetnek véletlenek, minden annyira egyszerre történt, ezt a helyzetet Isten irányítja. Erre az érzésre emlékszem és arra,

hogy még erősebben kell kapaszkodnunk, hinnünk.

És akkor jött a tavaly nyár...

Úgy tűnik, a fontos események a csendes-hetek köré szerveződnek. Tavaly a csattogó-völgyi hét után Máté fiunk szüleimnél nyaralt. Lementek sétálni, kacsákat etetni a helyi városi tóhoz, ahol megtámadták őket. Az akkor hatéves fiunknak nagyon durva dolgokat kellett végignéznie, édesanyámnak eltört a gerince. Én 26 hetes terhes voltam, először nem is merték elmondani. Ekkor megint felmerült az, hogy ennek miért kellett megtörténnie. Azonban dacára a felmérhetetlen lelki és fizikai károknak, nem éreztem haragot, gyűlöletet az elkövetőkkel szemben, hanem imádkoztam értük. Az ügy sokáig elhúzódott, jogászként is teljesen tehetetlenül kellett néznie az eseményeket. Ekkor kaptam az Igét, amivel a beszélgetést indítottuk: „Az Úr hadakozik értetek, ti pedig maradatok vesztet.” (2Móz 14,14). Úgy hallottam, Máté úgy imádkozott az óvodában, hogy hálás azért, hogy nem történt ott nagyobb baj. Ő keveset beszél erről az egészről, de azt nagyon jó volt hallani, hogy benne is hála van, nem gyűlölet. Az óvoda támogatásáért, állandó imaháttéréért is nagyon hálásak vagyunk. Ezután ugyanis jött két mandulaműtét, majd Borka eltörte a kezét és ezen a ponton én azt éreztem, hogy feladom. Terhes voltam – a szakvizsgák közepén. Az ovi azonban befogadta Borkát két és fél évesen, törött kézzel, a beszoktatás idején. Ebből megint nagyon sok erőt merítettem és a vizsgák is sikerültek. A házi imakörünk is sokat segített ekkoriban. Isten ezeken keresztül szól hozzánk és segített, ezért tudtuk végigcsinálni.

– Mindig is nagy családot, sok gyermeket szeretett volna? Miért érdemes ma gyereket vállalni?

Zoli: – Három gyermekig terveztünk, de evés közben jön meg az étvágy. Egyszer csak

ez teljesen természetessé vált, valamint láttuk a többi fasori családot is. Mindig élénk került egy olyan család, ahol volt egy kis csecsemő.

Kata: – Nekem nagy tanítómesterek a gyerekek. Formálják az önzőségemet, a gyerekségemből a felnőtté válást. A feladatok fásasztóak, de ezeket meg kell oldani, nem érzem, hogy ezek a boldogságom kerékkötői lennének. A gyerekeknek sok minden teljesen természetes, ami miatt mi aggódunk. A kételkedéseinkben sokszor ők nyugtatnak meg, sokszor egy-egy Igével. Az esti, feszültebb pillanatokban szokták mondani: „Ne menjen le a nap a ti haragotokkal”.

Amikor Borka egyik műtétjénél megkapta az altatót, és tolták be a műtőbe, én nagyon ideges voltam, ő viszont emlékeztetett: „Katica néni és Emőke néni az oviból imádkoznak értem”. Amikor Katica született és a gyermekeink bejöttek a kórházba, sorra énekelték az énekeket, amiket tanultak. Azért is volt ez jó, mert az osztályon sokan elképedtek, hogy „negyedik gyerek”, majd ezután láthatták, hogy milyenek a nagyobbak.

Zoli: – Azért hozzá kell tenni, hogy amikor jönnek a nehézségek, akkor azok lenyomnak, de ezután hamarosan látjuk a megoldandó feladatot. Az étkezésünk sem egyszerű történet: a tej-, inzulin- és gluténérzékenységet összehozni, de ezt is meg lehet oldani. Mindig akkora terhet kapunk, amekkorát el tudunk hordozni. Annak a gyermeknek adta Isten a legnehezebben hordozható diétát, aki a legtürelemesebb. Ha a másikuk kapta volna, talán a vizsgálatokat sem lehetett volna elvégezni.

Kata, Zoli: – Van egy Ige a falunkon, mely mindazt jól összefoglalja, amiről szó volt. Ez az Ige vezet most az életünkben: „Az Őisteni ereje megajándékozott minket mindazzal, ami az életre és a kegyességre való, azáltal, hogy megismertük őt, aki saját dicsőségével és erejével hívott el minket.” (2Pt 1,3).

Szöveg és kép: Tézli Péter

ÉS LÁTTA ISTEN, HOGY JÓ

Tanévkezdő csendesnap a Julianna iskolában

Szeptember elseje, szakad az eső. Első nap az iskolában. Csendesnapra készülődik a gyereksereg. Reménykedünk: kisüt a nap, és indulunk Tahiba! Előtte még lesz a templomban egy koncert, de utána végre mehetünk!

Várnagy Andrea és Farkas Zsolt a zongorához készülődik. Nem olyan meglepő dolog ez, hiszen ezt nagyon sokszor teszik. De korán reggel? Idejönnek azért, hogy nekünk zenéljenek?

Két kedves arc — a *Házasság hete* arcai. Kéz a kéz mellett, de kéz a kézben, az egymásra hangoltság harmóniájában —, ahogy azt Isten is elképzelte: együtt az emberpár. Hiszen látta Isten, hogy jó...

Készülődik intézményi lelkészünk, Somogyiné Ficsor Krisztina is, aki többszörös szolgálatot végez majd: az igehirdetés és a lelki alkalmak mellett a narrátori szerep is az övé. *A Teremtés csodái* című lemez bemutatása következik.

Ebben az évben a reggeli áhítatok központi gondolata Isten és önmagam megismerése lesz. Hát ki is ez a hatalmas Isten, aki e gyönyörűsége világ megalkotója? Mindannyian azon fáradoznak: hogy tudják még közelebb hozni, még érthetőbbé, szemléletesebbé tenni az egész kicsik számára is. Vetítés — csodálatos képek, narráció — kedves, érthető magyarázat, zene — lélektől lélekig. Mi is látjuk, halljuk, hogy ez nagyon jó...

Látjuk, hogy Isten megeremti a világot: földet, napot, holdat, csillagokat, és a földön élőlényeket: növényeket, állatokat, embere-

ket. A teremtés napjai között halljuk a 66. zsoltár felcsendülő dallamát — és szinte énekeljük is magunkban: „*Örvendj, egész föld, az Istennek! És hálaimeiben mondjuk Őneki: Csudálatosak dolgiaid!*”

A zongoraművész házaspár a szentírásíresek mellé a zeneirodalom remekeiből válogat: Beethoven, Saint-Saëns, Grieg, Debussy, Liszt, Moszkowski, Ravel, Fauré, Dvřák műveinek tolmácsolásával teszi teljessé hallgatóságában a teremtés csodáját.

Ahogy a zene nem ismer határokat — úgy az a miszsió sem, amelyet a művészpár felvállal azzal, hogy a komolyzenét közel vigye a gyermekekhez — mintegy engedelmeskedve a jézusi parancsnak: „*Engedjétek hozzám jönni a kisgyermekeket!*”

Világhírű hangversenytermek mellett szégyen kis falvak, városok iskoláiban, templomaiban alázattal — tehetségüket Isten szolgálatába állítva — tesznek eleget küldetésüknek: mindig meghajolva — nemcsak az emberek, a közönség előtt, hanem az Úr előtt, az Ő tehetséget teremtő hatalma előtt. Minden egyes koncerten felfelé, mindig Rá mutatva, Neki köszönve ezt az ajándékot, amelyben mi is osztozhattunk ezen a szép reggelen.

Bár Tahiba nem jutottunk ki az eső miatt, de lelkünkben kisütött a nap. A tanévkezdő csendesnapunkon igazi, szívet melengető élményben volt részünk.

Dévainé Furuglyás Márta

Fotó: Kovács Tibor

EGY RÉGI-ÚJ GYÜLEKEZET

Így lehet leginkább jellemezni a Budapest XVI. kerületi Árpádföldi Református Missziói Egyházközség helyzetét-jellegét a fővárosi reformátusságon belül. Régi, hiszen a gyülekezet temp-

loma 1936-ban épült. De új, mert a közösség először a rákosszentmihályi, majd hosszú évtizedeken át a mátyásföldi gyülekezetbe tartozott, ettől az évtől, 2014. január 1-től viszont önálló egyházközségként folytatja életét.

A gyülekezet mostani lelkészeként hálaadással tekintek a múltra és a jelenre is, arra, amit Isten elvégzett, és hiszem, Lelke által most is végez a közösség életében. A csaknem 80 év alatt volt olyan időszak, amikor alig néhányan látogatták a templomot. Innen, szinte a semmiből kezdte felépíteni a mátyásföldi gyülekezettel együtt az árpádföldi gyülekezetrészt is Bíró Ferenc lelkipásztor az 1980-as évektől. Az ő, illetve fia, Bíró Botond szolgálata nyomán épült fel nemcsak a gyülekezeti terem a templom mellet, hanem az istentiszteleti közösség is. 2010-től — amikor beosztott lelkészként a mátyásföldi gyülekezetbe kerültem — egyre erősödött az árpádföldi gyülekezet rész önállósodásának/önállósításának a gondolata, igénye. Így jutott el idén a gyülekezet történetének ehhez a meghatározó mérföldkövéhez.

Jelenleg a vasárnapi istentiszteleten 60-70-en vagyunk együtt, és hatalmas ajándéknak tekintem, hogy a gyülekezet tagjai közül kb. 25-en végeznek valamilyen rendszeres szolgálatot. Családias gyülekezet a miénk, a méretét tekintve is, de jellegében is, hiszen egyre több fiatal család csatlakozik gyermekeivel együtt a közösséghez. Nagy örömünk, hogy

a gyermek-istentiszteletekre 20-25 gyermek jár két korosztályban, nyáron pedig 40 résztvevővel tartottunk napközis hittantábort. Ebben az évben 9 fiatal készül a konfirmációra, és különös áldása Istennek, hogy az elmúlt két évben 7 felnőtt testvérünk tett konfirmációs fogadalmat.

Egészen friss élményünk az októberi gyülekezeti csendeshétvégénk, ahol 60-an figyelhettünk Isten üzenetére. Gyerekek, felnőttek, idősek együtt erősödhattunk hitünkben az Ige által, bizonyágtételeket hallgatva, imaközösségekben, személyes és csoportbeszélésekben, közös éneklésben, és tapasztalhattuk meg, mekkora ereje van a generációk egymásra figyelésének, egymástól való tanulásának.

A „Missziói Egyházközség” egyházbizottsági kifejezés, és arra utal, hogy a gyülekezet hivatalosan ugyan még nem anyaegyházközség, de mindenben önálló, saját presbitériummal, költségvetéssel. Szeretnénk, ha a „missziói” kifejezés eredeti értelmében is tartalommal telítődne meg. A Budapest határán lévő, szinte agglomerációs, kisvárosias területre, az itt épülő lakóparkokba sokan költöznek ki a belvárosból. Az eddig is itt élők és az érkezők megszólítása az egyik legfontosabb feladat és kihívás a számunkra. Ennek a törekvésnek a jegyében kezdtük el ősszel „Kereszt-kérdések” sorozatunkat 15 résztvevővel, akik között a gyülekezeti tagok hívogatása nyomán többen

úgy érkeztek, mint akiknek korábban semmi kapcsolatuk nem volt a hittel, egyházzal, keresztyénséggel. Az a vágyunk, hogy ők is ismerjék fel az Élet Urát, és mindannyian erősödjünk meg Abban, Aki azt mondta magáról: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet.*”

A Fasorban gyülekezeti tagként eltöltött 15 év, majd a hatodéves szolgálat nagyon sokat adott a számomra, hogy meglássam, megértsem, mi a legfontosabb személyes életünkben és gyülekezeti életünkben is. Most, más keretek között, de ugyanezt a lelkiiséget szeretném megélni az árpádföldi gyülekezet tagjaival együtt. Ezért is választottuk a honlapunkon (www.arpadfoldiref.hu) is szereplő alapigénknek Pál apostol szavait: „*Mert más alapot senki sem vehet a meglévőn kívül, amely a Jézus Krisztus.*” (1Kor 3,11). Tudjuk, ha erre az alapra építünk, biztonságban leszünk, és maradandó lesz a lelki házunk.

Így tekintünk a múlt és a jelen után a jövőre is. Azzal a reménységgel, amellyel kezdtük ezt az évet, amikor Szilveszterkor úrvacsorai és imaközösségben virrasztottunk, hogy az egy-

házközség „születésének pillanatában” kérjük Isten áldását arra az útra, amelyen elindulunk.

„*Milyen kicsi!*” — mondják gyakran az érkező rokonok, akik először látogatják meg a nemrég született csecsemő családját, és régen láttak, tartottak kezükben újszülöttet. „*Dehogyan kicsi! Nagyon sokat nőtt és fejlődött, amióta megszületett*” — válaszolják a szülők büszkeséggel. Ezzel az örömmel tekintünk mi is a gyülekezetünkre, ismerve Jézus tanítását a kis kezdetekről az Isten Országában. Őneki adunk hálát, és Tőle kérjük a vezetést ezután is.

Ezúton szeretnénk megköszönni a fasori gyülekezet minden eddigi támogatását, a számunkra felajánlott perselypénzeket. Jó érzés tudni, hogy egy „rokon” így áll mellettünk és segít. Így fogadjuk örömmel a Testvérek további támogatását is — nem anyagiakban, hanem lélekben, imádságban. És így kívánjuk Isten gazdag áldását mi is a fasori közösség egészére, lelkipásztoraira, gyülekezeti tagjaira, szolgálatára.

Az árpádföldi gyülekezet nevében:

Szöveg és kép: Nyikos András lelkipásztor

AZ OTTHON MELEGE

Szeptemberi hagyományos női csendesnapunknak ez volt a témája.

Hálaadó énekekkel hangoltuk szívünket az előadások hallgatására, zenész testvéreink szép hangszeres kíséretével. A múlt év házi feladataként Szabóné Bacsi Szilvia megrendítő bizonyágtételként olvasta fel nekünk, hogyan került közelebb önmagához, és hogyan tudta Jézus Krisztusban feldolgozni azt a fájdalmat, ami mélyen eltemetve élt benne cigány származása miatt.

A kezdő áhítat alapigéjeként lelkészünk a Sámuel 1. könyvének 25. fejezetéből Abigail történetét olvasta fel, ami nagyon meglepett, hogy egy ilyen családi környezetben hogyan beszélhetünk az otthon melegéről. Kiemelte, hogy a feleség közbenjár otthonuk megmentéséért, amellyel Dávidot is megóvta a dühös indulatból való vérontástól. Mínderre persze nem a maga eszessége, hanem Istentől kapott bölcsessége indította. Magam is többször megéltem, hogy a férjem tudta nélkül kellett intézkednem, jóvátéve dolgokat. Ismerve a bibliai történet végét, Isten határtalan irgalmát éreztem, és nagy hálára indított, hogy férjemet is ott láthattam a csendesnap ebédünket előkészítő, lebonyolító szolgálói csapatban.

Hekli Katalin, az előadást tartó lelkipásztor megvallotta, hogy férje egy-egy jól sikerült családi program után azt szokta mondani neki, hogy egyedül rajta áll, milyen a családjuk légköre. Ezt időnként súlyos teherként éli meg, pedig kérdés, hogy képesek vagyunk-e elkérni, átvenni mindazt az Úrtól, amit ehhez biztosítani akar számunkra. A Ruth 1,6 alapján kiemelte, hogy Naomi a messze idegenben is figyel az otthonról érkező hírekre. Kérdés, hogy mi halljuk-e Isten szavát, a megmentő szót. Sokszor a dolgokhoz való túlzott ragaszkodásunk is gátolhat. Naomi tud elengedni, hagyja

menyeit elmenni. Az ő megpróbáltatásai közepette csak az tud megmaradni és hatással lenni a környezetére, aki szorosan fogja az Úr kezét.

A Példabeszédek könyvének 31. fejezetében leírt *Derék asszony dicsérete* egy összetett képpel szemlélteti, hogy a család dobogó szíve az asszony, a férfi pedig a külső biztonság, akit az Úr védelmező karja átölel. A feleség ismeri a társát, szeretet, tisztelet, bizalom jellemzi kapcsolatukat. A szorgalma mellett nagyon fontos, hogy mindezt örömmel teszi. A szeretet biztos jele, ha fáradozásaink közepette is örvendezni tudunk. Megerősíti magát, megindul mások elesettségén, ad magára, nevet a holnapra, ragyog és tündököl ez az aszszony. A Lk 10,39—42-ben Jézus figyelmezteti Mártát, hogy nem jó, ha szétforgácsolódik a szolgálatban, és a lényeg elsikkad az életében.

A gondos férfikezek által felszolgált ebéd során, a zsúfolásig megtelt ebédlőben az izletes eledelt fogyasztva jóízű beszélgetésekben kezdtük emésztani a hallottakat is. Délután dr. Boross Gézané Márta néni megindító bizonyágtételét hallhattuk, hogyan szolgált kislányként beteg édesapja körül, és ez hogyan határozta meg későbbi lelkeszi szolgálati területét a diakóniában. Csoportbeszélgetéssel zártuk a napot. Az áldott feltöltődés után siettünk otthonainkba, hogy a kapottakat mielőbb megoszthassuk szeretteinkkel.

Dicsőség az Úrnak!

Toronyi Zsuzsa

KERESZTELÉS

Minden hó 1. és 3. vasárnapján tartunk keresztesztelési istentiszteletet. A szülőknek, keresztszülőknek fogadalomtételükre való felkészüléséhez két előkészítő alkalmat tartunk a keresztesztelés hetében **kedden és csütörtökön 17.30 órai kezdettel.**

ŐSZI EVANGELIZÁCIÓ

2014. szeptember 28.—október 3.

„A hatalmas Isten, az Úr szól és hívja a földet napkeletről napnyugatig.”

„Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem.”

A Fasor lelkipásztorai az 50. zsolttár fenti versai alapján tartották idén az őszi evangelizációs sorozatot.

Hatalmas segítség – így szólott a vasárnapi bevezető igehirdetés címe, és ez került kifejtésre a további estéken. A gyülekezet feladata, hogy lelkipásztoraink mögött felsorakozva továbbadjuk az örömhírt, beszéljünk a hatalmas, mindenható Isten országáról, Jézus Krisztus által véghezvitt tetteiről, szabadításáról, megváltásunkról.

Hatalmas szó. Egy öregember éjszakákon keresztül nem tud elaludni, mert nyögéseket, sírást hall. Egyre messzebb megy, hogy a nyomorúság forrását megtalálja, és segítsen. Mindhiába, a siralom nem szűnik, egyre hangosabbá, hatalmasabbá válik. Ilyen hatalmas Isten szava, s ezt nekünk meg kell hallanunk. Isten mindenkihez szól, de mi nem halljuk, vagy nem akarjuk meghallani. A mennyei hangot elnyomja a földi világ hangja. Hogy meghalljuk Isten szavát, lelki hallásra és látásra kell szert tennünk.

Hatalmas lehetőség. „Hívj segítségül engem!” Fel lehet-e hívni Istent? Mikor? Mennyiért? Isten bármikor bárhol ingyenesen hívható. Az Isten és ember közötti szakadékot Jézus hidalja át végtelen szeretetével, megértésével; az elérhetőség ajándék, a hívás ingyenes, mert Jézus — ismerve bűn okozta nyomorúságunkat — értünk elszendvedt halálával már előre kifizette a számlát. Ez örömhír, de még nagyobb öröm, hogy

Jézus nemcsak meghalt értünk, hanem fel is támadt.

Hatalmas a baj. Hatalmas a mi nyomorúságunk. Egy részükről — mint testi bajaink, betegségeink, munkahelyi vagy családi gondjaink, egyedüllét, kilátástalanság, üldöztetés — készséggel panaszkodunk. De bűnös mi voltunkat, mely örök, inkább takargatnánk. Nem elég, hogy eljövünk az istentiszteletre és meghallgatjuk az Igét. Ha az Ige igazán érdekel, meglátjuk, milyen nagy is a mi nyomorúságunk, amitől saját erőnkéből nem tudunk megszabadulni. Egyedül Isten szabadíthat meg Jézus Krisztus által.

Hatalmas szabadítás. A szabadság kérdése mélyen érinti az embert, ez után kiált, ha kell, harcol is érte. Elérhetünk ugyan valamilyen külső szabadságot, de a belsőt, ami a lélek gyümölcseivel terem, nem érhetjük el. Kérjük ugyan Istentől a szabadságot, a betegségtől, szegénységtől, egyéb bajoktól való mentességet, mint ami jár nekünk. De be kell látnunk, bűneink tartanak rabságban. Van azonban jó hír: nekem is van szabadító Uram, akit követhetek, aki értem is meghalt. Van szabadságom Jézus Krisztusban.

Hatalmas program, amit Isten ad: „és te dicsőítesz engem”. Mít jelent ez, mi a program célja, fedezete, milyen időtartamra szól? A cél az, hogy figyelmünket Istenre irányítsa, Ő viszi véghez azt, amiért én dicsőítem Őt. Ha megismerem Őt, a kegyelmét, a Lélek megtermi a maga gyümölcseit az Ő dicséretére. A program fedezete Jézus szabadítása. Fontos a sorrend: előbb szabadít meg, azután dicsőítjük, a fedezet tehát Jézusban van. A program végtelen, az egész életre, sőt még az örökkévalóságra is szól.

Boross Anna

„ISTEN SOSEM KÖVET EL HIBÁT!”

Őszi áthallások a Fazorban

Szeptember—október fordulóján úgy sereglett sok ember a templomunkba, mint egy hazatérő, nagy család. A felnőttek, az ovisok és a náluknál kisebb, nagyobb gyerekek azért jöttek el öt napon át minden este ide, hogy korosztályonként más-más helyszínen ugyan, de mégis együtt lehessenek igeközelben egy megrendítően szép evangelizációs sorozaton.

Az élő Isten szeretetét és dicsőségét visszhangzó énekeket orgonaszó kísérte a templomtérben, a gyerekek énekét pedig gitármuzsika. A legkisebbek csoportjában az *Isten szeret minden kicsi gyereket* kezdetű dalt tanulták meg a résztvevők. Az iskolások — ezenkívül — a *Csak vezess, Uram, végig* (462), a *Hinni taníts, Uram* (479) és az *Imádkozzatok és buzgón kérjétek* (475) dicséreteket is énekelték. Református énekkincsünk jobb megismerésének, megszeretésének és megtartásának igényével kezdeményezték ezt a szervezők.

Ilyen előkészítés mellett szólalt meg a legszébb zenei hang: Isten Igéje. Különösnek tűnhet, hogy egy gyermekevangelizáción épp egy missziós történet kínált lehetőséget erre. (Az evangelizáció ugyanis az alvó gyülekezet ébresztése Isten Igéje által, a misszió pedig az alvó világ ébresztése a felébredt gyülekezet bizonyágtétele által.)

A gyerekek vetített képes előadásokon ismerték meg Hudson Taylor (1832—1905), Kína legendás hírvé misszionáriusának életét. Az ő szolgálata tulajdonképpen ott kezdődött, amikor hírvé édesanyja egy olyan fiúgyermeket kért az Úrtól, akit elküldhet majd misszionáriusnak Kínába. Hudson gyermekkorától kezdve tudatosan készült erre a szolgálatra. 1854-től 1905-ig tizenegyszer tar-

tózkodott hosszabb-rövidebb ideig Kínában. Amikor először ment, száz misszionárius működött ott, és kétezer volt a keresztyének száma. Amikor meghalt, kétezer misszionárius működött, és a keresztyének száma százötvenezerre növekedett a gyülekezetekben. Ő alapította a Kínai Belföldi Missziót. Ezenkívül száznyolcvanhét templomot, huszonegy iskolát, hét kórházat, tizenöt poliklinikát és húsz ópium-menedékhelyet hívott életre. A gyermekek az egész evangéliumi keresztyén világ egyik legnagyobb hit hőseit ismerték meg Hudson lebilincselően érdekesítő történetéből. Rácsodálkoztak az imádság emberére, aki minden emberi támogatásnál jobban bízott Isten segítségében. Fennmaradt szállóigévé lett mondása: „*Isten sosem követ el hibát!*”

Az alkalmakat VISZ-tanfolyamot végzett fiatalok tartották. A gyermekek jó szívvel, bizalommal fogadták őket — örültek is annak, hogy korban közel álló fiúk és lányok szolgálhatnak közöttük. Jól megtanulták az aranymondást, amely az Úr Jézus missziói parancsa volt (Mt 28,18—20), öt napra elosztva. A már megtanult részeket naponta felmondták és jutalomban részesültek érte. Igen aktívak, élénkek voltak, szépen bekapcsolódtak a játékokba is.

Emlékezetes evangelizációs napokról adhatunk így villanásnyi tudósítást ki nem beszélte tanulságokkal és szívekig érő tanításokkal. Az alkalmak haszna is nyilvánvaló; a foglalkozást vezető ifjúság szolgálatán átragyogott a Krisztusnak való engedelmség öröme — s az, hogy mindezt bizonyágtételekben már el is mondhatták a kisebbeknek.

Legyen rajta a mi Urunk áldása!

Dévai-Józsa Gábor

TIMOTHY KELLER: HIT ÉS KÉTELKEDÉS

(Harmat Kiadó, 2012)

Rájöttem valamire. Eddig, ha a keresztyén-séggel kapcsolatos sarokba szorító kérdés-eket tettem fel nekem, általában rosszul kezdtem neki a válaszadásnak. Akár bizonyágot tettem, akár filozófiai érveket vonultattam fel, vagy az evangéliumot kezdtem elmondani, egy valamit elfelejtettem: megkérdezni, hogy miért is érdeklí az beszélgetőtársamat. Ha ugyanis a kérdező feltárja saját kételyeit, kétségeit, beleláthatunk az ő világgépébe, sokkal inkább tudunk olyan választ adni, amivel ő tud mit kezdeni.

Tim Keller könyvét ez a módszer jellemzi: a hitvédelem soha nem lehet szónoklat, hanem vizsgáljuk meg, ássunk le a kételyek mélyén levő kérdésekre. Ezt azonban sem hívő, sem hitetlen nem spórolhatja meg. A hívő azért nem, mert ha nem kérdez rá saját hitére, nem ismeri be bizonytalanságait, hite felszínes maradhat. A hitetlennek viszont rá kell döbennie arra, amit tagad: saját hitetlensége is hitekből, meggyőződésekből áll össze. És ha igazán ezek mélyére néz, rá kell jönnie, hogy a hitetlenséget legalább olyan nehéz alátámasztani, mint kívülről nézve a keresztyén hitet.

A szerző a gyakorlatban is megtanulta, hogy a hitvédelem akkor eredményes, ha nem lenézzük, lekicsinyeljük, hanem megértjük a kérdező, kereső embert. New Yorkban szinte

a semmiből hozott létre többezres gyülekezetet egy olyan közegben, ahol a legtöbb ember egyedülálló, „modern” ember volt, a keresztyénséghez való kapcsolódás nélkül. Keller mindig az ő kérdéseiből építi fel Isten mellett szóló érveit: *Tényleg csak egy igaz vallás létezik? Valóban tévedhetetlen a Biblia? Nem kötnek gúzsba bennünket a tanté-*

telek? A tudomány korában nem idejétmúlt a bibliai világgép? — csak néhány az izgalmas témák közül. A könyv második felében a keresztyén hit mellett szóló érveket, egy, a kereszthez vezető utat járhatunk végig a fejezeteken keresztül.

Timothy Keller könyvét azoknak ajánlom, akik mernek a mélyére nézni saját kételyeiknek, de mernek nyitottak lenni az Igazságra is. Azoknak, akik nem a leggyengébb oldalon

akarják megragadni a más vallásúak vagy hitetlenek elképzeléseit, hanem meg akarják ismerni a kételkedők világát, de egyben merészek annyira, hogy rámutassanak a hitetlen világgép ellentmondásaira, a hitetlenség mögött meghúzódó, megkérdőjelezhető hitekre. Végül azoknak, akik nem receptet, betanult szöveget keresnek arra az esetre, ha Krisztus mellett kell szólani, hanem inspirációt arra, hogy maguk is utánagondoljanak az érveknek.

Tézli Péter

ÉBRESZTŐ, HAJNAL!

A régi-új csapat és a felnőtt cserkészek

Sok olyan cserkészcsapat van országszerte, amely a rendszerváltást követően újjáalakult, de nem bírta ki az idők próbáját, a kísérlet bedőlt. Az elmúlt évben egyre többen vállalkoztak arra, hogy ezeket a romokat körülállják, megemeljék, és újra felépítsék. A Hajnal csapat is ébredszik Szilágyi-Kiss Hajnalka segítségével.

— *Hogy kerültél kapcsolatba a cserkészzel?*

Szilágyi-Kiss Hajnalka: — Másfél évvel ezelőtt láttam egy álláshirdetést, amire jelentkeztem. Az operatív igazgató bízott meg feladattal, őt kellett támogatnom a munkájában. Korábban semmilyen kapcsolatam sem volt a cserkészzel. Azóta megszerettem. A közösségszervezés nem állt távol tőlem; szervezfejlesztést tanultam az egyetemen. Akkor kerültem közelebbi kapcsolatba ezzel a területtel, amikor az USA-ban vettem részt egy terepmunkán, amely civil szervezetek működését, szervezését segítette. Mindeközben a Budapest-Fasori Református Egyházközség (fasori református gyülekezet) tagja vagyok hat éve. Amikor Somogyi Péter lelkipásztorunk értesült arról, hogy közöm van a cserkészethez, felkért, hogy az egykori fasori cserkészcsapat újjáéledését próbáljam segíteni.

— *A 270. számú Hajnal cserkészcsapat 1923. október 13-án alakult meg a fasori református gyülekezet berkein belül.*

Pénzes Csaba: — Az öregek visszaemlékezéséből annyi maradt meg bennem, hogy rá egy évre 240 tagja volt a Hajnalnak. Nem csoda, akkoriban úgy működött a cserkészet, hogy szinte ciki volt belőle kimaradni. A cserkészgyenruhának nagy respektje volt. Én 1999-ben kerültem a csapathoz, akkorra csu-

pán öten maradtunk. Szerdánként volt cserkészfoglalkozás, de aktív cserkészélet sajnos nem alakult ki. Molnár István írta meg a csapattörténetet, aki ott volt, amikor megszűntették a Magyar Cserkészszövetséget 1948-ban. Ő volt az a csapattag, aki a zászlókat és más cserkészemlékeket kimentette az akkor már államosított Julianna iskolából. Az akkori igazgató bezáratta az épület konyhájában működő csapattothont. István feltörte a zárat és a ruhája alá rejtve mentette ki a relikviákat, feljegyzéseket.

— *A Hajnal csapat 1990-ben indult újra Molnár István vezetésével, aztán Csaba is bekapcsolódott a munkába.*

— 2000-ben végeztem el az STVK-t, akkor tanultam meg, mit is kell tenni a gyerekekkel,

mit jelent a cserkészfoglalkozás, -nevelés. 2002-ben sikerült a csapatot 14 főre fejleszteni, de 2003-ban mégis úgy kellett dönteni, hogy szüneteltesük a csapat működését, mert a vezetőség a cserkészet gyakorlati tevékenységét illetően nem volt közös állásponton. (A gyerekek érzik a feszültséget, sokan el is fordultak a közösségtől.) A szétartásnak az lett a következménye, hogy néhány hónap alatt megint ott voltunk, mint az újjáalakuláskor: 4-en maradtunk.

— *Milyen körülmények segítették a csapat újjáéledését?*

Hajni: — A gyülekezet felől érkezett az igény, én épp ott voltam köztük, és egyre inkább elköteleződtem a cserkészet iránt. Ráadásul a projekt lehetőséget biztosít arra, hogy felnőttként is bekapcsolódhassunk a cserkészetbe egy alapképzés sikeres elvégzése után. Én ezen vagyok túl néhány hónapja, s júliusban fogadalmat is tettem. Jelenleg rajtam kívül Halász Kinga és Kis Csaba, akiknek van cserkészmúltja, tudjuk vállalni a csapat újjászervezését. Besegít még nekünk Hegyi Armand Dunaföldvárról, ő ideiglenesen VII. kerületi lakos, a Gyöngyösről érkezett, de szintén a kerületben élő Káposzta Boglárka, Havas-Voltzer Fruzsina csapatösszekötő munkatárs, valamint Dénes Zoltán (Zolti) is. [A szeptemberben készült interjú óta körünkben tisztelhetjük Ütő Blanka őrsvezetőt is – szerk.] Egyre több emberről derül ki a gyülekezetben, hogy cserkész.

Kis Csaba: — Kolozsváron születtem, tíz évig tevékenykedtem az ottani, 25. Báthory István csapatban. A közösség egy piarista gimnázium berkein belül működött, sok régi, tapasztalt cserkészzel, akiktől rengeteget tanultam, de sajnos nem találták meg a következő generációból a vezetésre alkalmas utódokat. A csapat így feloszlott. 2003-ban jöttem Magyarországra és ezután találkoztam a fasoriakkal. A vezetői munkához azonban ka-

rizmára van szükség, én erre a feladatra nem vállalkozhatok, de felajánlottam a leendő őrsvezetők tréningezését, előképzését. Jelenleg foglalkozások gyakorlati lebonyolításában veszek részt. A továbbiakban örömmel vállalom a nyári táborok fizikai munkát igénylő feladatait, azok oktatását.

Zolti: — Én itt, a 270-esben voltam kiscserkész kerek egy évig, de később átmentem a 15. Bethlen Gábor cserkészcsoportba. Azóta is ott tevékenykedem mint nem megbízott őrsvezető, vagyis elvégeztem az ÖVK-t, de nincs őröm. Ugyan nem vagyok a Hajnal tagja, de mégis sok emlék köt ide abból a meghatározó első évből: innen indultam el. Ezért gondoltam úgy, hogy felnőttként segíteni tudok az új őrsvezetők kinevelésében. A csapat tevékeny, kifelé látható részében nem kívánok részt venni, hiszen nem vagyok tag, de fogható vagyok a háttérmunkára.

Hajni: — A Hajnal esetében az a fő nehézség, hogy kimaradt 10 év. Közben Zolti generációja felnőtt, és máshol kereste meg a csapatát. Az a kevés fiatal, aki most foghatná meg a kiscserkészeket, másik csapathoz köteleződött el. Azt kell most megugranunk, hogy ez a 10 főből álló háttércsapat képes legyen beindítani a motort és kinevelje az őrsvezetőket. A hosszú gyülekezeti előkészítést követően volt már egy közös bográcsozás a Hajnal jelenlegi tagjaival és szimpatizánsaival, valamint a diákokkal és szüleikkel. Az iskolaudvarban felállított cserkészsátrat és az abban zajló foglalkozásokat örömmel fogadták. A kiemelt projekt forrásából lehetőségünk van kültéri eszközökkel is bemutatni a cserkészet történetét, tevékenységét. A csapatalakítási összekötő személy részvételével ízelítőt adhattunk a gyerekeknek arról, mit is jelent a cserkészet. Ősszel indul a leendő őrsvezetők képzése.

— *Hogyan mozgósítottad a szülőket, gyerekeket?*

Kollégium

Az iskola vezetése partner, ez a kiindulópont. Az igazgatóhelyettesen keresztül (aki szintén cserkész) a tanárokon keresztül elértük az osztályokat. Létrehoztunk egy facebookcsoportot, vannak fotóink, van galériánk. A fador.hu-n és a Julianna iskola honlapján (fador.hu/julianna) is elérhető egy cserkészlink, amelyen keresztül szintén tartjuk a kapcsolatot a szülőkkel, gyerekekkel. Tájékoztató leveleket küldünk a családoknak a következő programokról. Istentiszteleten és a *Harangszó* hasábjain is kihirdettük a lehetőségeket. Legutóbbi rendezvényeink is sikeresnek bizonyultak. Gyereknapot szerveztünk, melynek során egy cserkészkvíz ke-

retében, „pánikszobában” és akadálypályán mérhették fel képességeiket, ismereteiket és ügyességüket a gyerekek. Voltak kézműves foglalkozások, készültek cserkészkarkötők és egyéb gyöngyékszerek. Kisközösségi ifjúságnevelés népszerűsítését célzó kisfilmeket is levetítettünk, miként a cserkészlet múltját és jelenét bemutatókat is. Végül apró ajándékokkal tudtuk elengedni őket, emlékeztetül erre a napra.

– *Aktivitással, valamint ami te vagy, illetve a rendelkezésre álló eszközökkel immár lehetőség van a régi csapatok újjáélesztésére. A következő évben a csapat vezetőit kell megtalálnotok a sikeres folytatás érdekében.*

Hajni: – Rengetegen érdeklődnek a kicsik közül, de nekünk a 14-15 évesekre kell koncentrálnunk, hiszen itt kell lenniük a leendő őrsvezetőknek. Jelenlegi mentorcsapatunk a 304. számú Kőrösi Csoma Sándor cserkész-

csapat, működik a műhelymunka és a jelenlegi tanév folyamán számítunk a csapat gyarapodására.

Nagy Emese

Fotó: Szilágyi Szabolcs

14 gyermekkel és 3 vezetővel (Kis Csaba, Szilágyi-Kiss Hajnalka és Szilágyi Szabolcs) indult kirándulni 2014. november 8-án a 270. Hajnal Cserkészcsapat a Hármashatár-hegyre.

Reggel 8 órakor indultunk az utóbbi hónapban megalakult Bagoly és Jegesmedve őrssel Fenyőgyöngye felé a Hármashatár-hegyre. Hálásak voltunk, mert ugyan a meteorológia zuhogó esőt ígért egész napra, ahogy felértünk a hegytetőre, csak varázslatos, opálos köd fogadott bennünket 11 órakor. Névtanuló játékot játszottunk, ami a gyerekekre is ráfért, mert a Julianna iskola másodikosaitól a hatodikosokig szinte minden korosztály képviseltette magát a 270. Hajnal Cserkészcsapat első kirándulásán. Kisvasutas Kevétől Felfedező Fanniig mindenki élvezte a játékot. Mire a tízórainkat elfogyasztottuk, felszállt a fátyol és csodálatos kilátás tárult elénk. Szép lassan elkezdtünk leereszkedni a hegyről Solymár felé. Sokat beszélgettünk a természet dolgairól, a gyerekek megtanulhatták, hogy a vaspondrónak ezer lába van, mi a különbség a vízisikló és a vípera között, miért érdekes az élete a ganajtúró bogárnak, vagy hogy hogyan épül fel a fa cellulózból és ligninből. Barkochbázunk és más közösségi játékokat játszottunk. A legtöbben talán a „brit bulldogot” élvezték, mely a játék hevében „magyar vizslává” alakult. Játsoztunk még „puffot” is, ami egy reflexfejlesztő gyakorlat, illetve amikor egy kis nyugalomra volt szükség, körbeálltunk, s csak a tekintetünkkel üzentünk egymásnak, hogy merre van a „világ kapuja”.

A természet csodálatos színpompába öltözött. Jó volt nagyot sétálni az ősz egyik utolsó napján, magunkba szippantani az erdő illatát és közös élményeket gyűjteni egymásról, magunkról. Számomra a legnagyobb ajándék az volt, amikor a Bagoly őrsvezetője az indulóját, melyet az elmúlt őrsvetési foglalkozásokon írtak. A dalukat természetesen dokumentáltuk.

Köszönjük mindenkinek a részvételt és a háttértámogató imádságokat!

Szilágyi-Kiss Hajnalka

ÖRÖMMEL FOGADUNK ADOMÁNYOKAT!

A lelkeszi hivatalban bárki bármilyen célra befizethet adományokat.

Csekken és banki átutalással is lehet fizetni az alábbi célokra és számlaszámokra:

1. Gyülekezet javára:

Budapest-Fasori Református Egyházközség 10702019-19818049-52000001

2. Julianna iskola javára:

Szabó Imre Alapítvány 11707024-20304014-00000000

3. Csipkebokor óvoda javára:

Csipkebokor Református Óvodai Közhasznú Alapítvány 10702019-48081403-51100005

*Juliannás diákokkal és szüleikkel telt meg templomunk november 16-án
(Fotó: dr. Bartha Csaba)*

*A Julianna iskola felújított udvari sportpályájának ünnepélyes átadása november 20-án
(Fotó: Zelei Diana)*

„ENGEDJÉTEK HOZZÁM JÖNNI..”

Megszólítható állapotban találtatol-e?

Amikor az Úr Jézus ezeket, a címben is olvasható, kemény szavakat mondta, tanítvánnyai bizonyára elszégyellték magukat. Nyilvánvaló, hiszen éppen ők maguk voltak azok a bizonyos akadályok. Ámde azután engedtek. Jézus pedig megáldotta a kicsinyeket.

Ez a kétezer éves történet teljesen mai, ró-lunk is szól. Az Úr most is várja, magához hívja a gyermekeket. Azok szívesen mennének Hozzá, hogy megismerjék Őt, és ajándékaiból részesedjenek. Sokan mégis akadályt gördítenek az útjukba. Nagy szégyen, ha ezek — akarva, akaratlan — mi magunk vagyunk! Nem annyira a cselekedeteinkkel, inkább a mulasztásainkkal. Felgyorsult világunk tömegbetegsége — a társadalmi közömbösség, a közügyek iránti érzéketlenség — ugyanis már begyűrűzött a keresztyén gyülekezetekbe és családokba is. Megannyi példa mondható el olyan esetekről, amikor észre sem vesszük, illetve szótlannul eltűnjük az istenkáromló, csúnya beszéd, a gátlástalanság, a brutalitás, az önpusztítás — dohányzás, italozás, kábítózás — jelenségeit. Látjuk környezetünkben a politika, a kultúra, a házasság, az egyházi élet, az üzleti világ válságjeleit.

Megdöbbenő, hogy napjainkban évszázados etikai normák válnak kérdésessé. Erkölcsi krízis jelei láthatók — miközben mi bénák vagyunk, s messze nem tudunk példák lenni. Pál apostol azt írja Timóteusnak: „*légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban*” (1Tim 4,12). A beszéd tisztasága elsősorban a hitnek, de egy nemzet műveltségének is fokmérője — a káromkodás pedig nemcsak bűn, hanem fájó primitívség jele is. A kiütérek különös felfedezése az, hogy a lelkiismeret lassanként kihál az emberekből — vagy elcsö-

kevényesedik. Egyre szorongatóbbá válik a kérdés: hogyan lenne lehetséges kortársaink lelkiismeretének felébresztése. A pedagógiai szakirodalom igen jó választ adott: a keresztyén etika tanításával. És Isten kinyitott egy kaput előttünk. Amint arról már újságunk hasábjain is többször szoltunk, a 2011-ben elfogadott nemzeti köznevelési törvény bevezette az erkölcsan új tantárgyat, illetve a helyette választható hit- és erkölcsan tanítást az általános iskolában. Így több értékes vezérfonal, a Hegyi beszéd, a Tízparancsolat, a Lélek gyümölcse és más, bibliai, evangéliumi tanítások mentén élhetünk e kínálkozó lehetőséggel. A Szentírás használata a református etikatanításban nélkülözhetetlen, hiszen az a Krisztusra vezérlő, Krisztusra inspiráló könyv. Csak a Biblia alapján leszünk képesek a tanulóifjúságot bevezetni a református etikai gondolkodás és magatartás gyakorlásába. Csak igeközében tudjuk őket motiválni a keresztyén hitből fakadó etikai cselekedetekre és állásfoglalásokra.

A mai, szekularizálódó világban óriási lehetőség, hogy szólhatunk, taníthatunk. Becsüljük meg! A hit- és erkölcsanoktatás célja Jézus Krisztus missziói parancsából adódóan a *tanítvánnyá tétel*, azaz a tanítvánnyal létre való nevelés, a tanítvánnyal lét megélésének segítése és az *áldásközvetítés*. Ez a nevelés a *család*, a *gyülekezet* és az *iskola* hármas pillérén nyugszik. Fontos tehát, hogy a célkitűzések mellett egységben fogalmazzuk meg a jellemző hiányainkat, nehézségeinket, betegségeinket is. (E cikk is azért született, hogy felvilántsion megoldandó feladatokat, és az olvasók között megszólítható állapotban találjon sokakat.) Veszélybe került a társadalom legkisebb sejtje, a család. Mi, magyarok elől já-

runk a házasságok felbontásában. Téli szünetet követő hittanórákon mindig megkérdezzük a gyermekektől: *Mi volt a legnagyobb ajándék, minek örültél a legjobban karácsonykor?* Minden csoportban elhangzanak ilyen szívszorító válaszok: *Annak, hogy végre együtt volt — egy évben egyszer —*

az egész család. Más szülők nemegyszer gyermekeiken töltik ki haragjukat és kudarcélményüket, ordítanak velük, ütik-verik őket. A következmények felmérhetetlenek. Becslések szerint a börtönökben az elítéltek nyolcvan százaléka ilyen családokból kerül ki. Korunkban sokan sokféleképpen visszaélnék a szerelemmel is. Könyvekben, képes újságokban, videofilmek tucatjaiban és popzenében reklámozzák az erkölcstelenséget a fiatalok és a gyermekek között. Szórakoztatónak vagy normálisnak tekintik azt, ami Isten szemében utálatos. Sok fiatal élete megy tönkre emiatt. Itt szólunk a művi abortuszról; a magzat manapság az anyaméhben nem biztonságban, hanem veszélyben van. Angliában naponta hatszáz abortuszt hajtanak végre. Genfben — Kálvin városában — az abortuszok száma meghaladja a születések számát. Hazánkban a második világháború óta közel ötmillió születendő gyermeket tettek el láb alól. Ez a mai Magyarország lakosságának felét jelenti. Sajnos még messze vagyunk attól, hogy igazán rá-

döbbenjünk e nagy bűn súlyára. Mi, keresztények nem hunyhatunk szemet az ilyen — emberiség ellen elkövetett — bűntett láttán. A fiatalok között vetített *Néma sikoly* című film jó szolgálatot tesz (tehet) ebben. Hatodikos lányok csak hallottak ugyan hittanórán erről a filmről, mégis meghatottan kijelentették: soha nem tennének ilyet. A gyermekeket sok minden csábítja az okkultizmus felé is — amit izgalmas játéknak tartanak. A Sátán pedig rabul ejt, hogy végül elpusztíthatson, hiszen ezekkel a fantasztikus játékokkal, képregényekkel, videofilmekkel sokakat kerget gyilkosságba, öngyilkosságba. A mi dolgunk az, hogy óvjuk gyermekeinket mindenfajta egészségtelen kívánságtól. Mindemellett szívvel-lélekkel, különböző eszközökkel és imádsággal vegyük ki részünket a szegénység, az éhség, a munkanélküliség, az otthontalanság elleni küzdelemben. Hiszen a fent felvázolt jelenségek igen nagy összefüggésben vannak ezekkel. Sokszor a kicsinyhitűségünk miatt torpanunk meg, és kerüljük az ilyen és ehhez hasonló feladatokat. „*Ne félj, csak higgy!*” — mondta az Úr Jézus Jairusnak. Olyan világban élünk, olyan helyzetben vagyunk, amelyben

ha hit nélkül szétnéznénk, akár kétségbe is eshetnénk. Ámde nézzünk szét hittel, és akkor nincs okunk kétségbeesésre. Mi a hit- és erkölcsoktatásban az állandóan változó értékek helyett állandó értékeket közvetítünk. Mi nem a „sikeresebbek” nevelését tűzzük ki

célul, hanem a „sikert és kudarcot egyaránt elviselni tudó emberek” nevelését. Pál apostol római hajóútrjáról beszélgettünk 5—6. osztályos diákokkal. Az alkalom végén minden résztvevő kapott egy lapot egy hajó rajzával. *Mi mindent kellene kidobnod a hajóból az értékes rakományod közül, ha bizton szeretnél Jézushoz megérkezni, de azok akadályoznak ebben?* — kérdeztük. A válaszok sorában első helyre tették a bűnt, a vétket, a Sátánt, majd a hazugság, a lustaság, a harag, a feleselés és szemtelenkedés után a rossz szokások, a rosszra hajlás, a káromkodás következett. Egyesek

kidobták a számítógépet, a számítógépes játékokat, mindent, ami nem Istentől jön. Volt, aki némely barátjának is ezt a sorsot száná. Ezek a gyerekek így módon bizonyára eljutnak majd az Úr Jézushoz, és az Ő áldása megnyugszik rajtuk. Minden ilyen gyermekért imádkozzunk szüntelen! Lélekmentésre hívjuk folyamatosan a gyülekezet megszólítható tagjait az „*Egy lélekért se érjen vádja téged, hogy temiattad nem látta meg Őt*” vezérelv alapján.

Dévai-Józsa Gábor
Fotó: Magai Margit

ISTEN TENYERÉN

24 év munkaviszony multicégeknel, ebből az utóbbi 7 év humán erőforrás-menedzserként („partnerként”). Megéltem jót is, rosszat is. Éveken keresztül vettük fel a kollégákat, és most elküldjük őket.

Volt időszak, hogy mindennap azért imádkoztam: ha engem is elküldenek, legyen erőm elfogadni, elviselni, és az Úrra figyelni, és hogy legyen meg az Ő akarata. Többször is nagyon közel volt az érzés, hogy itt a vége, de az Úr mindig megmentett.

Legutóbb idén márciusban. Itt és most élttem meg legközelebről, milyen érzés az, hogy az ember feje felett döntenek. Hálás vagyok azért, hogy most, egy ilyen különösen éles helyzetben is megláthattam, az Úr ezek felett a döntések felett is Őr.

Minden év elején van egy teljesítményértékelés, melynek során a munkatársak egész évi munkáját és képességeit értékelik a vezetők. Így volt ez velem is. 2014. március elején értékelték. Szakmailag nincs kifogás a munkám ellen, de vezetőm vezetője mást vár egy „partnertől”. Sze-

ressen és akarjon csevegni, beszélgetni, lelkesedjen, csillogjon a szeme, és akarja megváltani a világot. Ezzel nincs is baj, de én nem ilyen vagyok, nekem ez már nem megy (így soha nem is ment). Belefáradtam az üres fecsegésekbe, és tudom, hogy nem én váltom meg a világot!

Már korábban is nagyon sokat imádkoztam azért, hogy bárcsak örömmel tudnám végezni a munkámat, hiszen szeretem, amit csinállok. Azonban nem tudtam az Úr Jézusra nézni, és elfogadni azokat a körülményeket, melyek nagymértékben megnehezítették a feladataimat. Mint kiderült, mindebből kiégettség, kedvetlenség és szomorúság látszódott. Az Úr az értékeléskor sorra hozta elő ezeket, és megmutatta, hogy Őnélküle jártam az utamat. Ezután nagy mélységbe kerültem. Úgy éreztem, szeretnék elmenekülni (mint Jónás), de már késő volt. Ott ültem a hal gyomrában, sötétben, szutykosan, és sírtam. Sírtam, mert fájdalmat okoztam Jézusnak, és sírtam, mert nem figyeltem rá. Féltem, hogy magammal rántom a családomat (ahogy Dávid is tette). Tudtam, csak az Úr Jézus segíthet.

Könyörögtem az Úrhoz, hogy bocsásson meg nekem, és adjon erőt elviselnem bármi is

Bizonyságtétel

következik ezek után. Áadtam az Úrnak mindent és mindenkit, amit és akit csak tudtam. Ott álltam az Úr előtt üres kézzel, vártam... és Ő békességet adott. Tudtam, úgy lesz jól, ahogy lesz, hiszen az Úr mindent lát, és mert hiszem, hogy minden a javamra van (Róm 8,28).

Az értékelő beszélgetésből nem derült ki egyértelműen, hogy milyen súlyos a helyzet, de azt éreztem, hogy nem biztos a helyem. Másfél hét telt el úgy, hogy nem tudtam, mi lesz velem és mikor. Utólag tudtam meg a vezetőmtől, hogy már korábban kerestek a helyemre valakit. Az is kiderült, hogy kb. 2 héttel ezelőtt meg is találták az új kollégát, csak még nem tudták, mit csináljanak velem...

2014 januárjában egy másik osztályunkról két kolléga elment cégen belül másik területre. Én régóta szerettem volna átkerülni oda – a feladat miatt. Más, csendesebb munka. Az ott dolgozó kollégáknak nagyon sok volt a feladata, ezért megkértek január végén, hogy februártól a saját feladataim mellett 3-4 hónapon keresztül dolgozzak ott is napi 4 órában. Elvállaltam, bár azt egyértelműen megmondták, hogy nem vesznek át oda, mert jó angolosra van szükségük, én pedig nem vagyok az. Tudomásul vettem.

Aztán április elején elem állt az a vezető, akinek segíték, és felajánlotta, hogy dolgozhatok nála. Kevesebb fizetésért, de örülne nekem, mert látja, hogy szeretem, amit csinálók, és az angol sem számít...! Pár nap gondolkodási időt kértem, azért, hogy az Úr elé vigyem.

„...nyitott ajtót adtam eléd...” (Jel 3,7–13). Imádkoztam, és megértettem, hogy ismét megment az Úr. Elfogadtam a lehetőséget. Nagyon szeretem azt a feladatot, és hálás vagyok az Úrnak, hogy az Ő dicsőségére tudom végezni. „mert nem azé, aki akarja, sem nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.” (Róm 9,16).

Ma már látom, hogy

– én még mit sem tudok semmiről, Isten már alakítja a dolgokat,

– azért imádkoztam, hogy örömmel végezzem a munkámat, és Ő ezt megadta nekem; nem úgy, ahogy azt én gondoltam,

– Isten vezeti a vezetőket is, nem úgy, ahogy én gondolom, hanem annál sokkal jobban...

És nem utolsósorban látom Isten végtelen kegyelmét, ahogy minket, elesetteket a tenyerén hordoz.

Nagyon sokat tanultam megint. Úgy éreztem, le kell írnom, ami velem történt. Azt a csodát, ahogy közelről láttam Istent munkálkodni. Hogy milyen az, amikor a kisgyermek bemegy az édesapjához, leül a sarokban, és nézi őt, ahogy dolgozik. Hogy bármi is történik velünk, az Úr Jézus sosem hagy el! Merjünk az Úrhoz fordulni, merjük neki elmondani, ami fáj, aminek örülünk! Nem tudjuk, mi lesz a vége, de egy biztos: vár minket!

Hálát adok, Úr Jézus, azért, hogy nem hagytál elveszni engem és a családomat, hogy fontos vagyok Neked. Hálát adok, hogy tanítás és nem hagysz el, hogy gondomat viseled és nagyon szeretsz. Úr Jézus, kérlek, segíts, hogy ne kövessem el ugyanezeket a bűnöket többet, és segíts, hogy minden pillanatban Rád tudjak figyelni. Köszönöm, hogy megbocsátod az én bűneimet, és hogy a tenyereden hordozol engem. Ámen

Vajnai Gabriella

Isten tenyerén

Életem ott van Isten tenyerén, azért nem félek én.

Bármi fáj nekem: mosolyog a szemem. Száz jajszó között is bízom vakon, hitem fel nem adom!

Rám törhet vadul ezer baj, veszély: Isten így szól: Ne félj!

Miért is, mitől is félhetnék én: Az Isten tenyerén!?

„AZ ÉN KÁTÉM IS!”

Hitvallási irataink hasznáról

E sorozat írására az a célkitűzés késztetett, hogy hitvallásos irataink egyik gyöngyszemének, a *Heidelbergi Káté*nak történetéről és szerepéről adjon áttekintést, majd nyújtson segítséget a Káté folyamatos tanulmányozásához. Hitvallásunk 52 Úrnapjára történő tagolása jó keretet és lehetőséget kínál mindehhez. A részletesebb taglalás mellőzésével ugyan, de bibliai, irodalmi, valamint életből vett példák segítségével hozzájárulhat e cikksorozat a hitvallási szövegek értelmezéséhez.

Az 1. Úrnapja kérdéskörében az egyetlen egy vigasztalással ismerkedtünk közelebről, majd a 2., 3., 4. Úrnapjára tekintve az ember nyomorúságával foglalkoztunk. Az 5. Úrnapjával kezdődően áttértünk az ember megváltásáról szóló részre, a 9. Úrnapjától pedig az Atya Istenről szóló kérdésekre.

A 11—19. Úrnapja kérdés—feleletei az *Apostoli Hitvallás* Fiú Istenről szóló magyarázatát adják, s azokat a kálvini gondolatokat veszik át, amelyeket a *Genfi Káté*ban fogalmazott meg a nagy reformátor. Legutóbb a 12. Úrnapja kérdéseinek és feleleteinek összefüggésében megláthattuk: amilyen mértékben részt veszünk a Krisztus hármastiszteben, olyan mértékben vagyunk „krisztiánuszok”, azaz keresztyének. Ily módon próféta tisztem, hogy nevére én is vallást tegyek; főpapi tisztem, hogy szívemet mint égő áldozatot hálaból Néki adjam; királyi tisztem, hogy bűneim ellen harcoljak.

Most olvassuk el a 13. Úrnapja kérdéseit és feleleteit.

Miért nevezük Krisztust „Isten egyszülött Fiának”, ha mi is Isten gyermekei vagyunk?

Azért, mert egyedül Krisztus Istennek amaz örök, természet szerint való Fia, minket ellen-

ben Isten Őette kegyelemből fogadott gyermekeivé.

Miért nevezed Őt „mi Urunknak”?

Azért, mert Ő minket testestől-lelkestől a bűnből és az ördög hatalmából nem aranyon vagy ezüstön, hanem drága vérén megváltván a maga tulajdonává tett.

A Filippi levél Krisztus-himnuszja gyönyörűen összefoglalja Jézus Krisztus állapotait (olvasandó: Fil 2,6—11). Ez a mennyei dicsőségben kezdődik, önmaga megüresítésével, önmaga megalázásával folytatódik, és Isten általi megdicsőíttetésével fejeződik be.

Önmaga megüresítése földre jövetelével, testet öltésével kezdődött. Ámde a lemondás nem azt jelentette, hogy letett valamit, hanem inkább azt, hogy felvette a mi természetünket. Mégsem csupán egy ember, mint mi, és nem is egy Isten és ember közötti köztes lény, hanem Isten egyszülött Fia, s az Atya legbensőbb lényegét hordozza. Nem Hozzá hasonló, hanem azonos Vele. Valóságos és örök Isten, aki istenfiúságának erejével minket is Isten gyermekévé tesz. Az ember csak Jézus befogadása révén, csak a kegyelemben, csak a Lélek által lehet Isten gyermeke — hiszen egyébként Isten teremtménye a teremtés révén. Ezért figyelemre méltó Jézus szava, melyet erről Nikodémusnak mondott (olvasandó: Jn 3, 1—21).

Az egyszülött Fiú és a rajta keresztül gyermeki státuszt kapott ember Istenhez fűződő viszonya azonban különböző. „*Senki sem mehet az Atyához, csakis én általam*” — mondja maga Jézus (Jn 14,6). Istent kizárólag csak Krisztusban ismerhetjük meg — s itt önmagunkról azt is elmondhatjuk, hogy a

legfontosabb határvonal ember és ember között annak megvallása: kinek tartja Krisztust.

A Káté szavaival valljuk, hogy megváltóként Ő a mi Urunk és tulajdonosunk. Krisztus méltósága ily módon igényt támaszt velünk szemben abból a felmérhetetlen jótéteményből következően, amelyet Neki köszönhetünk. Másrészt Krisztus uralma nyomán nem kell félni más hatalmasságoktól, mert az Övé minden földi hatalomnak gátat szab, és uralma alá rendeli azokat. Így Jézus Krisztus tulajdonjogába kerülni az ember számára szabadulást jelent a bűn és az ördög zsarnokságából.

Ezért – lássuk be – karácsonykor nem állhatunk meg az éppen csak megszületett gyermeknél. Tekintetünknek át kell fognia a teljes evangéliumot, gondolnunk kell húsvétra is. De Ő nemcsak feltámadása és megdicsőülése által lett Urunkká, hanem a mi elismerésünk, a hitünk által is. Hit által merjük vállalni a Vele való járást, a keskeny utat, a szorongat-

tatást, a nyomorgatást. A keskeny út, bizony, a szenvedések útja. Jobban illik hozzánk a bűnbánat, az alázat, a szelídség, mint a gőg. Jobban illik a könyörgés, a kapcsolat keresése, mint a hitetlenség. Az imádság őszinte, belső szobában való gyakorlása felold a magára maradottság, a félretettséggel való gyötrelmeitől – Istennel való közösségbe állít.

Hisszük, hogy Jézus Krisztus Úr a megváltottai felett. Mi nem vagyunk a magunkéi: sem testünkkel, sem lelkünkkel nem rendelkezünk. Áron vétettünk meg, emberek nem uralkodhatnak rajtunk. Ez a keresztyén ember teljes szabadságát jelenti. Szolga, mert az Úré, szabad, mert más senki nem úr felette. Hisszük, hogy Jézus Krisztus az Ő egyházának Ura, azaz Feje: az egyházat vezeti és élteni. Hisszük, hogy Jézus Krisztus a világ Ura. Megvéd minket minden hiábavalóságtól és minden ürességtől, minden céltalanságtól és minden eltévelyedéstől.

A Káté értelmezésében az evangélium leglényegesebb tanítása az, hogy Jézus próféta, és hirdeti nekünk az igazságot; Jézus főpap, és engesztelést szerez nekünk bűneinkért; Jézus király, aki uralma alá veti az egész világságot, és Isten országává formálja azt.

Johnson Gnanabaranam így imádkozik ezért:

*„Ó, Uram, bennem, bűnös emberben olyan akarat van,
amely a te szent akaratod ellen lázadozik.
A márvány enged a szobrász ügyes kezének.
A vetőmag kikel, és kalászba szökken.
A deszka sem berzenkedik az asztalos ellen.
A folyóvíz más mederbe folyik majd,
hogymint felépítik az óriási gátat.
Ó, Uram, végy kezvedbe,
és Szentlelked által teremts újjá engem!
Légy türelmes hozzám, ne mondj le rólam,
míg olyan nem leszek, amint te akarsz.
Amen.”*

Szerkesztette: Dévai-Józsa Gábor

A KÖVETKEZŐ IDŐSZAK PROGRAMJAI

Január 20-ától új felnőttkonfirmációs tanfolyam indul.

Február 8-án a házasság hete rendezvénysorozat nyitóalkalmára kerül sor templomunkban.

Február 23—27. Hitmélyítő sorozatot tartunk a templomban.

Február 27-én hagyományőrző közösségi táncestet tartunk.

Március 1-jén tízalkalmas *Kereszt-kérdések* tanfolyamot indítunk.

Március 7-én csendesnapra várjuk a férfiakat.

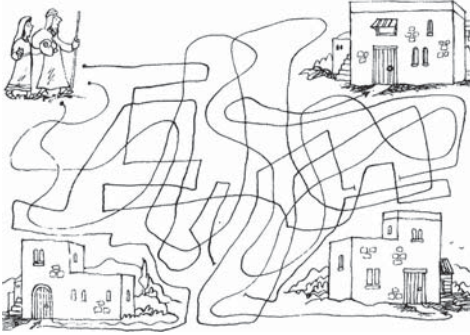
Március 12-étől a Pesti Vigadóban megtekinthető *Gránitz Miklós* fotóművész kiállítása, amelyen gyülekezetünkéről készített sorozata is látható lesz.

GYEREKKUCKÓ

Kedves Gyerekek!

A következő feladatokkal kívánok mindenkinek áldott, meghitt ünneplést.

Zsó néni

Segíts Józsefnek és Máriának megtalálni a vendégfogadó házat!

Verses rejtvény — jutalomért!

Melyik bibliai személyről szól az alábbi vers-részlet?

„...elébük fehéredett
galamb-őszén a homályos templomból.
A Gyermeket hogyan ölelte át!
Ráncos arcán hogyan pergett a könnye!
Látta a Messiást, Isten Fiát,
s alig talált szót, hogy megköszönje!”

A megoldást február 1-jéig
mondjátok meg nekem —
vasárnaponként megtaláltok.

A helyes megfejtők jutalomban részesülnek.

A pásztorok Betlehembe sietnek, hogy megtalálják a Megváltót.
Keresd meg a 10 különbséget a két kép között, és színezd ki!

ÁLLANDÓ ALKALMAINK

Vasárnap 10 óra: istentisztelet.

10 óra: istentisztelet gyermekeknek 5 csoportban: 1. csoport 3—5 évesek, 2. csoport 5—7 évesek, 3. csoport I—II. osztály, 4. csoport III—IV. osztály, 5. csoport V—VI. osztály. 3 éves korig gyermekmegőrző szolgálat.

Kedd 10 óra: bibliaóra

Szerda 18 óra: bibliai közösségi óra.

18 óra: nagyi bibliaóra (18—25 éves korig).

Csütörtök 15 óra: gyülekezeti bibliaóra.

Péntek 17 óra: kisifi bibliaóra (konfirmációtól 18 éves korig).

18.30 óra: fiatal felnőttek köre.

Úrvacsorai istentisztelet minden hó utolsó vasárnapján 10 órakor és 17 órakor.

Összevont közös bibliaóra minden hónap utolsó hetében pénteken 18 órakor.

Zenés áhítat minden hónap első vasárnapján 17 órakor.

ADVENTI ALKALMAK

December 7. advent 2. vasárnapja

17 óra Orgonazene adventben — Pálúr János orgonahangversenye.

December 15. hétfő

15 óra Idősek adventi szeretetvendégsége.

December 17—19. szerda—péntek

18 óra Adventi előkészítő istentiszteletek.

December 21. advent 4. vasárnapja

Dél előtt gyülekezeti karácsony, délután Levente Péter és Döbrentey Ildikó szolgálata.

Gyülekezeti imaközösség minden hónap második vasárnapján 9 órakor.

Teaház minden hónap második vasárnapján istentisztelet után.

Női imakör minden hó 2. péntekjén 18.30—20.00 óráig.

Párápoló tanfolyam minden hó 1. hétfőjén 18 órakor.

Férfi bibliaóra minden hó 2. keddjén 18 órakor.

Baba-mama kör minden hó 1. és 3. csütörtökjén 9.30—11.30 óráig — gyermekmegőrzéssel.

Családosok párosköre minden hó 3. péntekjén 18—20 óráig — gyermekmegőrzéssel.

Fiatalok párosköre minden hó 2. szombatján 17 órakor.

Női kör minden hó 2. szombatján 16—18 óráig.

Gyülekezeti hittanórák:

Hétfőn 16.00—16.45 óráig a 2—4. osztályosok, csütörtökön 16.00—16.45 óráig az 5—6. osztályosok részére.

Konfirmációi órák:

Pénteken 15.15 órakor a 7. osztályosok, 15.45 órakor a 8. osztályosok részére.

Felnőtt konfirmációi óra:

Kedden 18 órakor.

FASORI HARANGSZÓ

Budapest-Fasori Református Egyházközség
negyedéves kiadványa.

1071 Budapest, Városligeti fasor 5. • www.fasor.hu
E-mail: hivatal@fasor.hu • Telefon: 342-7311

Felölőszerkesztő: Szabó Zsolt
Szerkesztők:

Cseke Hajnalka, Dévai-Józsa Gábor,
Diószegi Rita, Somogyiné Ficsor Krisztina,
dr. Széplaki György, Tézli Péter

Tördelőszerkesztő: Lengyák András

Korrektor: Diószegi Rita